

PROASPĂT CONVERTIT

CUVÂNT ÎNAINTE DE
JONATHAN EDWARDS

ROBERT
DAVIDSON

Proaspăt convertit

PROASPĂT CONVERTIT

CUVÂNT ÎNAINTE DE
JONATHAN EDWARDS

ROBERT DAVIDSON

PROASPĂT CONVERTIT

Robert Davidson și Jonathan Edwards

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Letters to a Recent Convert (1853)*, de Robert Davidson, Presbyterian Board of Publication, respectiv *Letter to a Young Convert (1743)*, de Jonathan Edwards (parte din corespondența personală a autorului).

Tradus și publicat în limba română cu permisiune. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

MAGNA GRATIA

CUPRINS

<i>Introducere</i>	7
<i>Cuvânt înainte. Unui proaspăt credincios (Jonathan Edwards)</i>	9
<i>Capitolul 1. Despre statornicie</i>	17
<i>Capitolul 2. Despre veghere</i>	25
<i>Capitolul 3. Despre pocăință</i>	31
<i>Capitolul 4. Despre credință</i>	37
<i>Capitolul 5. Despre siguranța mântuirii</i>	43
<i>Capitolul 6. Despre sfințenie</i>	51
<i>Capitolul 7. Despre alegere</i>	57
<i>Capitolul 8. Despre rugăciune</i>	65
<i>Capitolul 9. Despre Sfânta Scriptură</i>	71
<i>Capitolul 10. Despre lectură</i>	77
<i>Capitolul 11. Despre facerea de bine</i>	83
<i>Capitolul 12. Despre exclusivitatea lui Isus Hristos</i>	89
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

*„Dacă am vedea întregul peisaj al lucrării lui Dumnezeu,
vom vedea că Tatăl nu este mai preocupat în această
lume de alte lucruri decât să Își crească mlădițele” -
McCheyne*

INTRODUCERE

Anul trecut, în decursul unei perioade de creștere a interesului pentru religie printre cei din parohia lui, autorul s-a regăsit incapabil să le capteze atenția convertiților, fără a ignora o altă categorie interesantă de oameni, pe care s-a străduit să îi aducă în turmă. De aceea, pentru a le da tuturor porția de hrană la vreme, el s-a gândit că ar putea să se folosească deopotrivă de amvon și de peniță. De aici și scrisorile de față. Compuse la început pentru a fi folosite la nivel local, ele sunt prezentate acum publicului larg, pentru a le fi de folos mai multor persoane.

Sugestiile incluse în aceste scrisori sunt rezultatul experienței de slujire a autorului, motiv pentru care el știe că sunt utile. Fie ca ele să se dovedească și mai utile, și să promoveze cinstea Stăpânului și zidirea poporului Său iubit.

*New Brunswick, N.J.
17 Ianuarie 1853*

Cuvânt înainte

UNUI PROASPĂT CONVERTIT

de Jonathan Edwards

Dragul meu prieten,

Întrucât mi-ai cerut să îți trimit în scris câteva sfaturi despre cum să te porți în umblarea ta creștină, voi răspunde acum dorinței tale. Amintirea suavă a lucrurilor deosebite pe care le-am văzut în ultima vreme în biserica ta mă determină să fac tot ceea ce îmi stă în putere pentru a contribui la bucuria și prosperitatea spirituală a poporului lui Dumnezeu de acolo.

1. Te-aș sfătui să continui să fii sârguincios în credință, ca și cum ai considera că te afli în starea ta naturală și ca și cum ai căuta convertirea. Noi îi sfătuim pe oamenii convinși de păcatele lor să fie sârguincioși și să acționeze imediat pentru a intra în Împărăția cerurilor, dar, când au căpătat convertirea, ei nu trebuie să fie mai puțin veghetori, mai puțin sârguincioși și mai puțin zeloși în întreaga umblare în credință, ci dimpotrivă, pentru că acum au responsabilități infinite mai mari. Ca urmare a unor altfel de sfaturi, mulți oameni au început să își piardă din conștientizarea lucrurilor

spirituale la câteva luni după convertire, devenind reci și întunecați, și s-au „străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Timotei 6:10), în timp ce, dacă ar fi făcut ceea ce apostolul a făcut¹ (Filipeni 3:12-14), calea lor ar fi fost „ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe 4:18).

2. Nu abandona să cauți, să te străduiești să obții și să te rogi pentru aceleași lucruri pe care îi îndemnăm pe cei neconvertiți să le caute, și pe care le-ai primit deja într-o anume măsură în convertirea ta. Roagă-te ca ochii minții să continue să îți fie deschiși, așa încât să primești lumină, să te cunoști pe tine mai bine și să fii adus la picioarele lui Dumnezeu, ca să poți vedea gloria lui Dumnezeu și a lui Hristos, să fii înviat din morți și să ai turnată din belșug dragostea lui Hristos asupra inimii tale. Cei care au o parte bogată din aceste lucruri trebuie să continue să se roage pentru ele, pentru că au nevoie de mai mult din ele, întrucât în cel convertit rămâne atâta întuneric și împietrire, atâta mândrie și moarte, încât și el are nevoie să aibă parte de această lucrare a lui Dumnezeu, pentru a continua să-l ilumineze și să îl facă tot mai viu, astfel încât să fie adus din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu, fiind un fel de nouă convertire și

¹ Filipeni 3:12-14 – „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”.

înviere din morți. Puține motive de rugăciune sunt aplicabile omului nemântuit care să nu fie aplicabile într-un sens și celui credincios.

3. Când asculți o predică, ascult-o pentru tine. Chiar dacă ceea ce este spus poate fi îndreptat mai direct către cei neconvertiți sau către cei care, în anumite aspecte, se află în circumstanțe diferite de tine, totuși tu lasă ca mintea ta să trateze predica astfel: „În ce privință mi se aplică această predică? Și cum pot să mă folosesc de ea spre binele sufletului meu?”

4. Chiar dacă Dumnezeu a iertat și a uitat păcatele tale din trecut, tu totuși nu le uita, ci amintește-ți adesea ce rob ticălos erai în țara Egiptului, a necredinței. Adu-ți adesea aminte de anumite păcate pe care le-ai făcut înaintea convertirii, așa cum binecuvântatul apostol Pavel își menționa adesea duhul anterior, plin de blasfemii și persecuții, și rănilile grele pe care le făcea celor credincioși. Smerindu-și inima, el a recunoscut că era „cel mai neînsemnat dintre apostoli” (1 Corinteni 15:9), că nu era vrednic „să poarte numele de apostol”, ci era cel mai neînsemnat dintre sfinți și „cel dintâi” dintre păcătoși (1 Timotei 1:15). Asemenea lui, mărturisește-I adesea lui Dumnezeu păcatele tale vechi, având înaintea ta acel pasaj al Scripturii: „ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 16:63).

5. Amintește-ți că ai mai multe motive ca, în anumite privințe, să îți deplângi cu atât mai mult păcatele comise după convertire și să te smerești din această cauză mai mult decât înaintea convertirii, gândindu-te că ai acum obligații infinit mai mari de a trăi pentru Dumnezeu și de a privi și admira credincioșia lui Hristos ca și bunătatea și dragostea Lui neschimbătoare, în ciuda întregii tale nevrednicii de la convertirea ta și până astăzi.

6. Fii întotdeauna întristat din greu din cauza păcatelor rămase în ființa ta și să nu îți imaginezi că te-ai smerit suficient pentru ele. Cu toate acestea, nu fi descurajat și nu te pierde cu inima căci, dacă noi am păcătui mult, avem totuși un Apărător la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel neprihănit, al Cărui sânge prețios, a Cărui vrednicie a neprihănirii și a Cărui infinitate a dragostei și credincioșiei depășesc de departe cei mai înalți munți ai păcatelor noastre.

7. Când te achiți de disciplina rugăciunii, vii la Cina Domnului sau împlinești orice altă responsabilitate a închinării divine, vino la Hristos așa cum a venit Maria Magdalena: „Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa Fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor, și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-i stropească picioarele cu lacrimile ei, și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir” (Luca 7:37-38). Vino și aruncă-te la picioa-

rele Lui, sărută-le și unge-le cu mireasma parfumată a dragostei divine, care izvorăște dintr-o inimă zdrobită și curată, așa cum Maria a vărsat parfumul prețios din vasul ei spart de alabastru curat.

8. Amintește-ți că mândria este cea mai rea viperă care se găsește în inimă, cel mai mare lucru care tulbură pacea sufletului și părtășia dulce cu Hristos. Ea a fost primul păcat comis și stă așezat cel mai adânc în fundația întregii clădiri a Satanei, și este cel mai greu de dezrădăcinat, cea mai ascunsă, tainică și amăgitoare dintre toate poftetele. Ea se strecoară adesea pe nesimțite în mijlocul religiei, deghizată uneori chiar în smerenie.

9. Ca să îți poți face o evaluare corectă a vieții și umblării, privește întotdeauna asupra acelor lucruri care sunt cele mai bune descoperiri și cele mai mari mângâieri care au aceste două efecte: cele care te smeresc cel mai mult, care te fac ca un copil; și cele care îți implică și îți concentrează inima, într-o înclinație fermă și deplină de a te lepăda de tine însuși și de a-L urma pe Dumnezeu, și de a cheltui și te cheltui pentru El și cauza Lui.

10. Dacă ajungi să cazi în anumite situații în îndoieli cu privire la starea sufletului tău, în stări ale minții întunecate și triste, este bine să te gândești la lucrurile din trecutul tău, dar să nu aloci prea mult timp și energie în așa ceva. Mai degrabă dedică-te cu toată puterea continuării în credință,

cerând de la Dumnezeu o lumină proaspătă și acțiuni noi și vii ale credinței și dragostei. O singură descoperire proaspătă a gloriei feței lui Hristos va face mai mult spre risipirea norilor întunecați într-un minut decât ar face cercetarea experiențelor vechi ale credinței într-un an întreg.

11. Când manifestarea harului nu este una puternică, când corupția interioară prevalează și când, prin aceasta, frica își face loc în inimă, nu îți dori să scapi de frică în nicio altă modalitate decât prin a împrosăta și crește dragostea în inimă. Prin aceasta, frica va fi alungată cu succes așa cum întunericul din cameră se risipește atunci când razele plăcute ale soarelui își fac loc în interior.

12. Când îi sfătuiești și avertizezi pe alții, fă aceste lucruri cu seriozitate, dragoste și profunzime. Când le vorbești egalilor tăi, fă ca avertismentele tale să fie întretesute cu expresii ale conștientizării nevredniciei tale și ale harului suveran care te face să fii diferit.

13. Dacă vrei să organizezi din când în când întâlniri religioase cu alți tineri, cred că acest lucru este bun și folositor, dincolo de alte întâlniri religioase la care participi.

14. Când treci prin greutăți mari sau tânjești după un har special, pentru tine sau pentru alții, pune deoparte o zi pentru rugăciune personală și pentru post. Nu-ți petrece ziua cu cereri pentru îndurările pe care le dorești pe cât prin

a-ți cerceta inima, a-ți analiza trecutul și a-ți mărturisi păcatele înaintea lui Dumnezeu. Fă aceste lucruri nu ca atunci când le faci în rugăciunile publice, ci printr-o revărsare specială a sufletului înaintea lui Dumnezeu, cerând iertare pentru păcatele din trecut, din copilărie și până acum, de dinainte și de după convertire, ținând cont de circumstanțele agravante care le-au însoțit și mărturisind specific și complet toate necurățiile inimii.

15. Nu le da vrăjmașilor crucii ocazii de a aduce ocară credinței din cauza ta. Cât de sfânt ar trebui să trăiască copiii lui Dumnezeu, cei răscumpărați și preaiubiți de Fiul lui Dumnezeu. De aceea, pentru că „odinioară erai întuneric, dar acum ești lumină în Domnul, umblă deci ca un copil al luminii” (Efeseni 5:8) și împodobește învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul tău (cf. Tit 2:10). Mai ales, abundă în ceea ce sunt virtuțile creștine, care te fac tot mai asemănător Mielului lui Dumnezeu: fii blând și smerit cu inima, plin de dragoste curată, cerească și umilă față de toți. Abundă în fapte de dragoste și în lepădare de sine în beneficiul altora. Lasă ca în tine să se vadă înclinația de a-i prețui pe ceilalți mai mult decât pe tine însuși.

16. În toată viața ta, umblă cu Dumnezeu și urmează-L pe Hristos, ca un copilăș neajutorat și sărman, care se agață de mâna lui Hristos, menținându-ți ochii pe semnele rănilor

din mâinile și coapsa Lui, de unde a curs sângele care te curăță de păcat, și ascunzându-ți goliciunea sub roba de un alb strălucitor a neprihănirii Lui.

17. Roagă-te mult pentru slujitorii lui Dumnezeu și pentru Biserica Lui. Roagă-te în special ca El să ducă înainte lucrarea glorioasă pe care El a început-o până când lumea va fi plină de slava Lui.

În mod special, vreau să te încurajez să manifesti un interes deosebit în rugăciunile tale și ale fraților tăi creștini, atât când ești singur cât și când ești alături de ei, rugăciuni pe care să le îndrepti către binele prietenilor și fraților tăi, care se bucură pentru tine și îți slujesc.

*În Isus Hristos,
Jonathan Edwards*

1

DESPRE STATORNICIE

Dragul meu prieten,

Mă bucur să descopăr că ai duhul lui Caleb și că ești hotărât să-L urmezi pe Domnul pe deplin. Sper că te vei dovedi un creștin care crește constant spre maturitate, că vei deveni tot mai înțelept, tot mai sfânt și tot mai util, cu fiecare zi a vieții tale. Chiar dacă biserica din Laodicea a pierit de mult, unii dintre membrii ei par să se târască astăzi printre noi. Se poate să fi fost și tu unul dintre aceștia, niște preinși mărturisitori ai religiei, care nu înaintau mai mult decât ar putea să înainteze o ușă pe balamalele ei, care nu au ajuns niciodată mai reci sau mai fierbinți, care au rămas întotdeauna în același loc, și despre care tot ceea ce se putea spune este că nu erau cu totul apostatați. Ei erau mulțumiți cu ideea că nu făceau niciun rău, motiv pentru care nici nu făceau vreun bine.

Dar, într-o stare atât de căldicică, era imposibil ca ei să se bucure de religie. Deja avuseseră parte de prea multă religie încât să îi deranjeze. Văzându-i pe aceștia, ai face bine

ca obiectivele și caracterul tău să fie foarte diferite de ale lor. Sper că vei lua un start bun, căci totul depinde de felul în care începi. Acum tu simți căldura dragostei dintâi, te întrebi cum de ai fost atât de insensibil vreme îndelungată și n-ai da fericirea, hotărârile și nădejtile prezente la schimb pentru întreaga lume. Totuși, poți fi oricând ispitit să fii neglijent, motiv pentru care este bine să veghezi.

De exemplu, ai putea să te implicii în afaceri lumești sau cu oameni lumești. Ai putea să fii sensibil la pericolul la care te expui, fără a ști precis ce trebuie să faci pentru a-l preveni și cum să te păzești ca să nu fii purtat de curentul lumii, împotriva căruia sunt făcute acuzații foarte categorice prin apostolul Ioan: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume - pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții - nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:15-16).

Sau ai putea să îți pierzi într-o anumită proporție interesul copleșitor pentru credință, pe care l-ai simțit în ultima vreme, simțământul vieții noi tocindu-se întrucâtva, devenind familiarizat cu devoțiunea sau responsabilitatea creștină într-o modalitate formală. Acum te simți cel puțin pe jumătate alarmat și pășești înainte cu mare grijă, pentru ca, la urma urmei, să nu te trezești că emoțiile tale se dovedesc o simplă agitație trecătoare și să nu ajungi în pericolul de a te întoarce înapoi în lume.

Oricare ar fi situația, aș vrea să îți sugerez să îți însușești avantajul de a acționa în mod obișnuit pe baza principiilor. Sentimentele și emoțiile ar putea să fie diferite de la o zi la alta, și trebuie să te aștepti ca uneori să te simți mai fierbinte, alteori ceva mai rece. Totuși, dacă acționezi pe baza principiilor credinței, ele vor da o consecvență frumoasă și o simetrie caracterului tău. Cercetează dacă fiecare lucru este drept, apoi împlinește acel lucru pentru că este drept, nu pentru că se întâmplă să te simți înclinat să îl faci. Dacă știi că este drept, fă ce este drept, chiar dacă nu te simți în momentul respectiv înclinat să îl faci. Aceasta înseamnă să acționezi pe baza principiilor credinței.

Am citit cândva despre hotărârea admirabilă a unui creștin deosebit (McCheyne), care s-a decis ca, în perioadele când emoțiile lui ar fi fost complet nefavorabile, să facă ceea ce era hotărât să facă și atunci când emoțiile ar fi fost cu totul în sprijinul acțiunilor lui.

„Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13:9). Iar tu ești, potrivit limbajului Scripturii, un „novice”, sau „neofit” (cf. 1 Timotei 3:6), adică o viță recent plantată în via Domnului, încă insuficient de puternic înrădăcinată. Indolența și acțiunea le vei descoperi drept două principii conflictuale din ființa ta. Amintește-ți că o viață religioasă este în realitate o luptă, și că nu este nimic romantic în legătură cu ea. De aceea, învață de timpuriu să adopți o înțelepciune sobră și disciplinată, angajându-te pe calea către Sion

cu pasul statornic, regulat și bine măsurat al unui călător determinat. Asemenea vieții de zi cu zi, viața creștină este alcătuită dintr-o serie de lucruri mărunte. Ceea ce îi dă greutate și importanță este mulțimea acestor lucruri mărunte.

Creștinii sunt mult prea adesea înclinați către inconsecvență în chestiunile responsabilităților creștine. Ei omit sau își scurtează devoțiunile de dimineață și de seară, stau departe de întâlnirile religioase sau vin târziu la acestea. Ei îi permit indiferenței să își croiască drum în viețile lor asemenea mantiei verzi de alge care se strânge puțin câte puțin deasupra unei bălți noroioase. Ei cresc din ce în ce mai mult în asemănarea cu lumea în modul de viață și îmbrăcăminte. Ei trădează adeseori defecte în punctualitate sau precizie în chestiuni de conștiință sau unde sunt implicate interesele altor persoane. Îi vei vedea adeseori neglijenți în promisiunile lor și spunând prea adesea - „m-am pripit” (Eclesiastul 5:6). Tu ar trebui să îți cultivi sensibilitatea conștiinței. Ar trebui să fii prompt, blând și sensibil ca lumina ochiului, care nu poate suporta nici măcar cea mai mică particulă de praf, și care nu se liniștește decât atunci când a izgonit-o afară. Conștiința ta ar trebui antrenată, în mod practic, pentru a face o deosebire clară între bine și rău.

O altă greșeală mult prea răspândită constă în a depinde prea mult de ajutor din afară. Unele persoane tânjesc continuu după sentimente și emoții, sau, cel puțin, după a se simți fericite și mângâiate. Ele laudă predica aceea care le

încălzește pe scaun, sau rugăciunile și melodiile care le ridică sentimentele și emoțiile deasupra prafului pământului în carele lui Aminadab (Cântarea Cântărilor 6:12), după care pleacă și spun cu satisfacție, „a fost o întâlnire bună”! Ei sunt purtați încoace și încolo de emoțiile lor, în timp ce uită complet de responsabilitățile lor. Este un lucru bun să ascuți predici zeloase și imnuri frumoase, abandonându-te unei reverii puternice și unui sentimentalism spiritual; cu toate acestea, vom avea timp suficient pentru astfel de lucruri în Rai. Vremea pe care o petrecem acum și aici este vremea acțiunii, a muncii și a trudei.

„De ce stați aici toată ziua fără lucru? Duceți-vă și voi în via mea” (Matei 20:6-7). Este o situație nefericită când vreun om devine dezamăgit că nu primește gratificarea sau stimulul așteptat. Ei sunt ispitiți să găsească erori în stilul de predicare al slujitorilor, în loc să se uite la lenevia și încetinea propriului lor suflet. Ei ar trebui să se uite în propria ogradă și să cerceteze dacă nu cumva există vreo deficiență în pregătirea inimii proprii. Altfel, ei se prăbușesc în apatie și lentoare, pierzându-și tot interesul pentru credință. În astfel de persoane lipsește statornicia, pe când în ele se găsește un exces de impulsivitate, mult prea multe porniri de moment, spasmodice. Când ne cheamă datoria, nu ar trebui să ne întrebăm niciodată „dacă simțim că ne-ar plăcea să ne achităm de ea”, ci ar trebui să ne încingem mijlocul și să o împlinim.

Este perfect valid să existe și sentimente în viața creștinului. „Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine” (Galateni 4:18) și dacă religia nu este un lucru bun, atunci ce altceva ar putea fi? Totuși, nu mă înțelege ca și cum aș minimiza simțămintele bune și zelul sănătos. Simte pe cât de profund este nevoie, pe cât de tandru este cazul, pe cât este inima ta capabilă să simtă atunci când este străpunsă de întâlnirea cu adevărul biblic, numai asigură-te că sentimentele tale sunt însoțite de principii biblice și de statornicie în adevăr. Pornirile emoționale nu sunt o dovadă a harului dacă nu sunt însoțite de schimbarea practică a vieții. Dacă există la temelie un miez cu principii biblice, sufletul va supraviețui unei zvâcniri temporare a emoțiilor; mugurii trebuie să cadă, pentru că doar atunci fructele pot crește și se pot coace.

Lumea aceasta poate fi agitată și neodihnită după cum este pleava în vânt, care este purtată de orice adiere de vânt; oamenii ei pot să se asemene foarte bine cu marea fluctuantă, tulburată și agitată de furtuni. În ceea ce te privește, lasă ca gândirea ta să fie clară și inima să fie bine ațintită: „Gata îmi este inima să cânte, Dumnezeule!” (Psalmii 108:1). Fața ta să fie ațintită ca o stâncă. Dacă vrei să îți închei alergarea cu bucurie în această lume, nu lăsa nimic să te abată de pe cale, ci rămâi statornic asemenea stâncii de cremene de la malul mării, pe care furtunile și valurile înspumate ale mării o lovesc în zadar: „Dar eu nu țin numaidecât la viața

mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:24).

2

DESPRE VEGHERE

Dragul meu prieten,

Aliatul fidel al statorniciei este *vegherea*. Scripturile abundă în îndemnuri la vigilență. Ele prezintă o varietate de motive în sprijinul ei, cum ar fi expunerea noastră la ispită, atacurile neîncetate ale vechiului adversar al sufletelor, incertitudinea ceasului venirii lui Hristos, pericolul nepăsării și fericirea de a fi întotdeauna pregătit pentru venirea sfârșitului.

„Păzește-ți inima”, spunea cel mai înțelept dintre oameni, „mai mult decât orice [cu toată sârguința], căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4:23). Cuvintele acestea au sensul literal de „cu toată vegherea”, folosind toate mijloacele păzirii și în orice clipă. Aceasta trebuie să fie o vigilență neîntreruptă și în toate aspectele. Păzește-ți inima asemenea unui castel, care are punctele lui slabe, care este atacat de vrăjmași ce nu pot fi disprețuiți și, mai rău, care are trădători în interiorul zidurilor lui. Ce sarcină are comandantul! El trebuie să fie la post zi și noapte, să pună gardi duble și să nu aibă încredere decât în ochiul său pătrunzător, care nu

poate să doarmă. Păzește-ți inima asemenea unei cutii care conține un giuvaier prețios. Pune-o sub lacăt și sub cheie. Cât de suspicios ar trebui să fii, dacă ai detecta în vecinătate orice vrăjmaș care ar tânji la comoara ta! Păzește-ți inima asemenea unei vii. Înconjoară-o cu un gard înalt, alungă din ea orice buruiană dăunătoare, orice rădăcină de amărăciune; udă via și îngrijește-o bine! Îndreaptă-i mlădițele și pune un turn de apă în mijlocul ei. Veghează ca nu cumva fiarele pădurii să o devoreze. Păzește-ți inima asemenea unei torțe, care trebuie să îți lumineze calea dificilă pe care mergi. Cât de atent ar trebui să o ocrotești de vânt și de ploaie, așa încât să nu te prăbușești pe neașteptate în greșală! Păzește-ți inima asemenea unei harpe, întotdeauna având grijă să aibă corzile bine întinse. Fă așa încât ea să fie întotdeauna gata să dea naștere liniilor armonioase ale muzicii, pentru a fi plăcută urechii omului și urechii lui Dumnezeu. Cât de periculos trebuie să fie atunci când te trezești doar pentru a deplânge acele greșeli rușinoase pe care ar fi trebuit să le repari cu mult timp înainte!

Trebuie să veghezi strict asupra fiecărui gând și asupra fiecărei dorințe, verificând și cercetând înclinațiile inimii înainte ca ele să crească spre maturitate și să atingă puterea patimilor. O abatere neînsemnată, de un grad, va ajunge să crească în timp așa încât brațele unghiului să separe polii Pământului. O greșală mărunță de astăzi poate să ajungă mâine să se răspândească și să se manifeste în fiecare trăire,

așa încât, dacă gândim greșit de fiecare dată asupra unui anumit subiect, numărul total al greșelilor pe care le acumulam va deveni incredibil de mare. Această veghere trebuie să fie neîncetată, pentru că nu poți spune care este acel ceas în care te poți relaxa în siguranță. Babilonul a plătit scump pentru o singură noapte de nepăsare și relaxare, și a plătit cu prețul subjugării lui. Păzește-ți bine inima! Păzește citadela speranțelor tale cele mai prețioase, fără a permite ca indolența sau siguranța carnală să te atragă într-un somn fatal.

Nu fi asemenea unui monarh ușuratic, caracterizat de obiceiuri ticăloase, ci imită-l pe acel ilustru veteran al Crucii, care a putut să spună: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7).

Poate că îți amintești de necazul creștinului din *Călătoria Pelerinului* de Bunyan. După multă trudă, el adormit la umbra unui arbore plăcut, așa că pergamentul i-a alunecat din mână. După ce s-a trezit și și-a reluat călătoria, a suferit mult din cauză că l-a pierdut, și a trebuit să facă un drum lung și greu înapoi, pentru a-l recupera. Apoi și-a continuat călătoria, deplângându-și nepăsarea păcătoasă, care l-a făcut să doarmă în mijlocul zilei. Ceea ce a făcut ca situația lui să fie mult mai dificilă a fost că s-a expus în felul acesta pericolului de a fi atacat de fiarele sălbatice care pândeau în timpul nopții în acel loc. Îngrijește-te bine de pergamentul tău, căci va trebui să îl predai la poarta cetății cerești, ca pe un pașaport al unui adevărat pelerin.

Apostolul ne îndeamnă să ne păzim împotriva păcatului care ne înfășoară așa de lesne: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1). Fiecare dintre noi își are propriul păcat îndrăgit, care ne înfășoară cu ușurință. Cât de multe speranțe lingușitoare și dorințe plăcute sunt alimentate de un singur păcat ocrotit în inimă!

Cât de intens insistă oamenii pentru acest singur păcat îndrăgit, așa cum a insistat Lot pentru Țoar, spunând, „este așa de mică” (Geneza 19:20). Acești oameni ar putea chiar să încerce să-și dubleze aparența de strictețe în alte îndatoriri creștine, doar ca să poată să-și scutească acest păcat îndrăgit, acest iubit al sufletelor lor. Ei nu suportă să se lepede de el. Asemenea căpitanului sirian, ei doresc să facă un fel de compromis cu Dumnezeu, să-L determine să închidă ochiul în fața plecăciunilor lor făcute în casa lui Ramon.

Sau ei vor spune, „doar de data asta”, ca și cum viciile nu ar crește pe măsură ce se hrănesc din practicarea lor repetată! Ce pledoarie greșită! Care a fost acela care să se fi oprit vreodată la un singur păcat și nu a tânjit pentru mai mult și mai mult? Toate păcatele au o natură otrăvitoare, așa încât alterează atât întregul, încât ele cer în mod imperios un stimul proaspăt. Așa cum spunea sf. Augustin, „un obicei rău dă naștere unei nevoi fatale”. Obiceiul crește în putere

cu fiecare repetare a lui, pentru ca, în final, să devină irezistibil. Este ca și cu dresorul de la circ, care își tot biciuiește calul ce aleargă deja în jurul cercului. El nu poate și nu îndrăznește să se mai oprească. De aceea, păzește-te ca nu cumva să intri într-o astfel de spirală morală! Cine a cunoscut vreodată un păcat care să trăiască prin sine, asemenea unui călugăr? Nu, ci el trăiește în compania prietenilor lui. Păcatul este, prin definiție, iubitor de societate. El nu poate trăi singur, ci numele lui este legiune. Cum ai deschis cătuși de puțin ușa, o întreagă oaste năvălește în interior.

Ciudat este faptul că persoana amăgită uită adevărul că un singur păcat, chiar unul solitar, este suficient pentru a aduce pierzarea sufletului, la fel cum o singură fisură, cât de mică, produce scufundarea unui uriaș vapor! Da, o mie de păcate pot să facă acest lucru mai rapid, dar niciodată mai eficace. Zdrobește păcatul din fașă. Zdrobește sub picioarele tale gândacul spurcat încă de când este în ou, strivindu-l înainte să fie clocit pentru a-și arăta vivacitatea deplină.

Gândurile rătăcitoare formează un alt lucru rău față de care trebuie să te păzești. Ele îl chinuiesc pe cel evlavios chiar și în momentul devoțiunilor sale. Ele sunt asemenea unor păsări de pradă sau a unor muște deranjante, care se aprind când văd carne înaintea ochilor lor. Imediat ce ești conștient de astfel de gânduri care te distrag, îndepărtează-ți gândurile de la ele și străduiește-te să le concentrezi pe

responsabilitatea de moment. Eforturile viguroase nu vor fi de succes dacă nu vei avea o minte concentrată și atentă.

Poate că acest lucru îți va reaminti de acel om bun care refuza să creadă că era tulburat de gânduri rătăcitoare. „Ei bine”, îi spuse un altul, „data viitoare când vei merge la timpul de devoțiune, dacă nu vei experimenta nici măcar un singur gând rătăcitor, îți voi face cadou un cal”. Când s-au reîntâlnit, acesta a recunoscut că nu putea pretinde cadoul promis, căci, în timp ce se ruga, nu a putut să nu se gândească la ce fel de șarpe s-ar fi potrivit acelui cal.

„Eu mă asemăn”, spunea John Newton, „cu un om aflat pe genunchi înaintea regelui, pledând pentru viața lui sau întorcând mulțumiri pentru o favoare deosebită de care a avut parte. În mijlocul rugăciunilor lui, el vede un fluture, moment când se întrerupe, își abandonează cuvântarea neîncheiată și aleargă pentru a prinde fluturele!”

Subiectul acesta este tratat cu multe detalii în cartea lui James Alexander, intitulată „*Thoughts on Religious Experience*”, cap. 12. Ferice de omul care poate spune asemenea psalmistului: „Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voi cânta, da, și voi suna din instrumentele mele” (Psalmii 57:7).

3

DESPRE POCĂINȚĂ

Dragul meu prieten,

Vei vedea că îți va fi util, atât în ce privește stabilitatea viitoare cât și în ce privește satisfacția ta prezentă, să înveți să faci deosebire între lucrurile adevărate și cele aparente în experiența religioasă. Îmi propun de data aceasta să îți ofer câteva sfaturi care să te ajute în această lucrare.

Atât în ordinea naturală cât și în cea temporală, pocăința pare să ocupe poziția de avanpost în lista disciplinelor spirituale. Nu trebuie să decidem acum dacă pocăința precedă credința sau credința precedă pocăința, întrucât un om trebuie să creadă că este păcătos înainte de a se pocăi, sau dacă această ordine este diferită în persoane diferite în funcție de caracterul și situațiile în care ei se găsesc, lucruri care sunt adeseori subiect de dezbateri teologice. Ne va fi suficient să observăm că Scriptura prezintă pocăința ca un fel de prim pas, punctul de turnură, în procesul convertirii.

Cu toate acestea, simpla remușcare nu este totuna cu pocăința. Chiar o remușcare adâncă, asemenea aceleia pe

care muribundul Randolph a simțit-o, poate fi produsă de gânduri care n-au nimic spiritual în ele, cum ar fi pierderea reputației, scoaterea la iveală a anumitor vicii, presiunea necazurilor, amintirea unor perioade petrecute în lucruri rele, gândul la chinurile viitoare. Dacă aceste lucruri ar putea fi date la o parte, întristarea ar dispărea, iar inima s-ar întoarce în împietrirea și indiferența ei anterioară. Un om întristat, cu inima frântă, este o priveliște destul de des întâlnită. Totuși, inima este asemenea unei stânci de gheață, care poate fi zdrobită în mii de bucăți, și totuși să rămână tot de gheață. Ceea ce noi avem nevoie este să fim deopotrivă zdrobiți și topiți sub puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Chinurile conștiinței și grozăvia unui Iad fără sfârșit sunt suficiente în ele însele, dacă ne gândim câtuși de puțin la ele, pentru a tulbura sufletul. Oricine le permite gândurilor lui să se îndrepte în această direcție poate fi cuprins de un sentiment de alarmă, poate să se umple de ură față de păcat și poate chiar să se dezguste de sine cu amar pentru ticăloșia lui. Dar dacă vreun universalist șiret ți-ar cădea în cale, fiind în măsură să te convingă de faptul că judecata viitoare și pedeapsa veșnică nu sunt decât produsul imaginației omului, și că nu trebuie să te temi nimic de nimic din partea unui Dumnezeu al dragostei fără limite; sau dacă dreptatea cere expiație, așa încât fiecare păcătos să sufere o pedeapsă adecvată în această viață muritoare, să zicem că ți s-ar prezenta astfel de perspective plauzibile, ar produce

acest lucru o schimbare în simțămintele tale față de păcat? Dacă ai fi convins că nu există niciun Iad ca loc al pedepsei și niciun diavol care să te chinuie, ar dispărea oare cu totul simțămintele tale deranjante și tristețea ta cauzată de păcat? Sau ai simți o atât de mare ură față de păcat și un simțământ atât de puternic legat de contaminarea adusă de el, încât, indiferent de pedeapsă sau răsplată, ai rămâne dornic să scapi de păcat și să devii curat și sfânt?

Este evident că, deși aceste realități groaznice rămân adevărate, și chiar dacă frica și nădejdea sunt motivații legitime pentru acțiune, trebuie să te ridici deasupra acestor considerații egoiste. Nu trebuie să ai o atitudine de mercenar. Religia ta nu trebuie să fie o religie care ține mai mult de frica diavolului decât de dragostea față de Dumnezeu.

Trebuie să fii dezgustat de păcat, să te pocăiești de el, să îl abandonezi la fel de sincer chiar dacă n-ar fi niciun Iad în care să fii pedepsit și niciun Rai în care să fii răsplătit. Trebuie să urăști păcatul pentru că este odios înaintea lui Dumnezeu și a tuturor ființelor sfinte, pentru că păcatul este vrednic de urât în sine, degradant și contaminant, și pentru că a oferit ocazia suferințelor Mântuitorului. Atâta vreme cât nu ai în inima ta o astfel de perspectivă asupra păcatului și o astfel de atitudine față de el, pocăința ta este încă insuficientă. Ea nu atinge standardul Evangheliei. Este o pocăință legalistă, nu o pocăință evanghelică. Ea poate să se limiteze la remușcare, dar nu este pocăința mântuitoare.

Râul acela tainic și ciudat pe care profetul a fost trimis să îl traverseze i-a acoperit mai întâi călcâiul, apoi apa s-a ridicat până la genunchi, după care până la piept: „A măsurat iarăși o mie de coți, și atunci era un râu pe care nu-l puteam trece” (Ezechiel 47:1-5). Religia adâncă până la călcâie nu ne va duce niciodată în Rai. Astfel de simțăminte superficiale nu ne vor fi de niciun ajutor. Dacă nu suntem aduși pe genunchii noștri, nu vom experimenta niciun simptom încurajator. Totuși, atunci când valul emoțiilor profunde atinge inimile noastre, atunci gustăm cu adevărat din realitatea cerească. Abia când pocăința este urmată de bucurie și, asemenea lui Payson pe patul de moarte, putem înota într-o mare a răpirii sufletești pe care cuvintele nu o pot descrie.

Vrei să vezi un pocăit adevărat, care își deplânge și detestă păcatele, și care simte o dorință onestă de a le abandona? Privește-l pe Iov în amărăciunea sufletului său cum își face mărturisirea: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6).

Privește-l pe David, regele Israelului, și vei vedea cum își abandonează și uită complet de palatul lui, de cununa lui regală, de hainele sale, revărsându-și sufletul ca apa, fiind plecat pe genunchi înaintea lui Dumnezeu: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc

bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Psalmii 51:1-3).

Cine este acel bărbat care stă după colțul palatului marelui preot, în ceața cenușie a dimineții, plângând cu amar? Este Petru, lovit în inimă de lepădarea nevrednică a Domnului său și înmuiat de acea privire, care l-a muștrătat adânc.

Ai putea să privești de asemenea la fiul risipitor pe drumul lui către casă, și vei vedea cum, în ciuda zdrențelor cu care este îmbrăcat, tatăl său, văzându-l de departe, aleargă, îi cade pe gât și îl sărută, în timp ce, printre suspine, sunt rostite următoarele cuvinte silabisite: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău!” (Luca 15:21).

Și iarăși, privește la vameșul smerit, stând departe, în curtea templului, fără a se gândi cu dispreț la fariseul răutăcios care îl împinge cu cotul în afară. Ochii lui plini de lacrimi se ațintesc în jos, către țărână, lovindu-și pieptul cu mâna, moment când rostește o rugăciune simplă, scurtă, dar fierbinte și sinceră: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

Iată cum este adevărata pocăință: „Cu apele Îți întocmești vârful locuinței” (Psalmii 104:3). „Temeliile bucuriei spirituale”, spunea Matthew Henry, „se udă cu apele lacrimilor de pocăință. Singura mângâiere durabilă este aceea

care vine după umilința adâncă și după remușcarea sufletului pentru păcat”.

Acesta este felul de pocăință ce trebuie practicat zilnic, pentru că, atâta timp cât ne aflăm în această stare de sfințire imperfectă, vom păcătui în fiecare zi. Nu trebuie să ne imaginăm că această responsabilitate creștină se sfârșește odată cu momentul convertirii noastre. Dimpotrivă, același model de rugăciune care ne învață să spunem, „dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele”, pune pe buzele noastre și cuvintele: „ne iartă nouă greșelile noastre”. Departe de a se gândi că pocăința este o responsabilitate valabilă doar pentru cei neconvertiți, adevăratul creștin, a cărui conștiință este cultivată și sensibilă, va fi adânc dezgustat de eșecurile sale și se va smeri continuu înaintea feței lui Dumnezeu. În sprijinul acestei atitudini vine și următoarea frază care se găsește în jurnalul lui Henry Martyn: „Astăzi am avut un ceas dulce de pocăință amară”.

4

DESPRE CREDINȚĂ

Dragul meu prieten,

Importanța credinței în viața creștină este foarte mare. Ea este ilustrată în Scriptură ca elementul indispensabil și cardinal al acesteia. De fapt, până să apară creștinismul, credința nu a fost recunoscută ca element esențial în religie. S-a spus foarte bine că religiile păgâne n-au avut nicio credință, pentru că nu au avut niciun adevăr. Spre deosebire de acestea, în doctrina Evangheliei, credința este fundamentală, ea fiind harul care acționează ca rădăcina vieții creștine.

Credința pe care Scripturile o cer trebuie să fie în mod necesar foarte simplă, întrucât ea este cerută din partea tuturor categoriilor de oameni, a oamenilor de orice clasă socială, în orice stare s-ar afla și de orice vârstă. Unii autori, extrăgând din importanța ei faptul că demnitatea credinței trebuie să fie crescută printr-un anumit grad de mister și dificultate, nu au făcut decât să aducă ceață asupra acestui subiect, „întunecând planurile prin cuvântări fără pricepere” (Iov 38:2). Dar Evanghelia nu a fost scrisă pentru teologi și

pentru cei învățați – „săracilor li se propovăduiește Evanghelia” (Matei 11:5) - și, evident, trebuie predicată așa încât să fie pe înțelesul tuturor. Care sunt termenii Evangheliei? Ei sunt aceștia doi – *pocăiește-te și crede în Hristos*. Atât de clari și atât de simpli sunt aceștia încât până și un copil, un anal-fabet sau un muribund, ale căror minți sunt slăbite după cum sunt și trupurile lor, sunt totuși capabili să le înțeleagă și să le practice. Și, evident, ea trebuie predicată așa încât să fie pe înțelesul tuturor. „Chiar și cei fără minte” în educație academică „nu vor putea să se rătăcească” (Isaia 35:8).

Nu este nimic tainic, misterios sau mistic în practica-rea credinței în toate aspectele obișnuite ale mărturiei umane. Noi credem fără ezitare mărturia rezonabilă din partea oamenilor. Ar fi în mod cert dovada absurdității extreme din partea unui călător, a unui copil, a unui invalid, a unui jurat, a unui soldat, să insiste, ca un pas preliminar, asupra unei definiții clare a credinței – în toate fazele și varietățile ei, în esența și obiectul ei. În viața obișnuită, fiecare om înțelege ce înseamnă să creadă. Nu este oare evident faptul că, imediat ce termenul este introdus în discuția despre religie, trebuie să fie învăluit în ceață? Doar perversitatea oamenilor este ceea ce îi împinge pe predicatori să se străduiască din plin să dezlege adevărul clar din chingile definițiilor complicate și să-l readucă în simplitatea lui originală și scripturală. Principala dificultate nu izvorăște atât de mult din natura misterioasă a subiectului, pe cât dintr-o lipsă de dorință de

a crede. Din clipa când ai o dorință sinceră și autentică de a crede, vei vedea cum credința este un lucru ușor. Noi credem foarte repede ceea ce *dorim* să credem. Prin contrast, acela care pare convins împotriva voinței sale, de fapt rămâne la aceeași opinie.

Să ții minte întotdeauna faptul că, în afara convingerii produsă de mărturie, nu poate exista o dispoziție a omului față de credință. Trebuie să existe o dorință de a crede. Scriptura nu ne spune să credem diverse lucruri *despre* Domnul Isus Hristos, ci să credem *în El*. Limbajul nu poate exprima ideea de încredere mai clar și mai convingător.

Acest lucru ne conduce la o deosebire între credința istorică și credința mântuitoare. Tu poți crede că existat cândva un om pe nume Iulius Caesar și că există o țară denumită China, dar n-ai avut niciodată vreun beneficiu de pe urma lui Iulius Caesar și nici nu te aștepti să vizitezi China prea curând. Evident, inima ta se află într-o stare de indiferență perfectă și față de unul, și față de celălalt. Nu are nicio implicație dacă tu preiei acea informație ca fiind adevărată sau falsă. Nu te interesează în niciun fel acest lucru. Poți fi de acord cu realitatea istorică, dar să nu simți niciun entuziasm legat de acel subiect. În aceeași manieră se poate să fi fost adus până în punctul de a crede că Isus Hristos a trăit și a murit, ca și asupra faptului că există un loc denumit Rai. Totuși, dacă nu ești personal părtaș lui Isus Hristos, ca un păcătos care tânjește să fie mântuit prin El, și dacă nu simți

nicio nerăbdare de a ajunge în Rai, aceste adevăruri nu te vor afecta mai mult decât existența istorică a Chinei sau a lui Julius Caesar. O astfel de credință este o credință istorică la fel ca orice alt lucru de acest fel, fără a avea vreun folos mântuitor pentru tine.

A crede în Isus Hristos, în existența Lui, în adevărul Lui, în Evanghelia Lui, în toate acestea, dar într-o modalitate istorică, și a crede în El ca Mântuitorul tău personal, căruia Îi datorezi totul și pe care Îl iubești cu devotament și entuziasm, sunt, după cum poți înțelege, două chestiuni foarte diferite. O, te afli tu în posesia acestei credințe mântuitoare, sau este credința ta un simplu accept al unor evenimente istorice, lucruri care îți stau bine în creier, dar n-au încălzit niciodată sângele vieții din inima ta? Crezi tu Evanghelia așa cum crezi știrea din ziar? Sau mergi mai departe, și îți pui credința în Domnul Isus ca Mântuitorul păcătoșilor și *al tău*? Crezi doar pentru că părinții tăi au crezut, și ce anume au crezut ei, sau crezi pentru că Evanghelia a venit la tine „nu numai cu vorbe, ci cu putere” (1 Tesaloniceni 10:5)? Obiceiul de a practica disciplina credinței în baza opiniilor altora, fără a ne gândi noi înșine în profunzime la lucrurile pe care le credem, ar face din noi niște turci foarte respectabili, dacă am fi avut șansa să ne naștem în Turcia, în loc să ne naștem într-o țară creștină.

Odată ce ești conștient de nevoia copleșitoare a credinței, a unei înclinații sănătoase și biblice de a crede, roagă-te,

folosind limbajul tatălui din Evanghelia după Marcu: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24), sau așa cum s-au rugat ucenicii: „Mărește-ne credința!” (Luca 17:5). Dovezile credinței adevărate sunt abundente, așa că nu trebuie să-I cerem Domnului să ne dea mai multe, ci să ne dea voința de a accepta dovezile deja existente. Greșelile și deficiențele noastre în rugăciune sunt chestiuni cu totul subiective. Aici intervine doctrina influențelor Duhului Sfânt în maniera cea mai frumoasă. Tocmai în momentul în care simțim că avem nevoie de o putere supranaturală care să ne ajute, tocmai atunci vedem cum El ne este promis în rugăciunile noastre. Un astfel de Mântuitor și un astfel de Duh Sfânt nu lasă nimic neîmplinit din dorințele autentice și biblice. Duhul Sfânt scrie cererile noastre, iar Hristos le primește și le oferă răspuns.

Ai putea să te gândești la faptul că exercițiul credinței ți-ar aduce ceva merite? Privește la ticălosul care se scufundă în râu. I se aruncă o frânghie chiar în clipa în care alunecă în jos, la vale, în curentul puternic. El o prinde și este adus în siguranță la mal. Totuși, imediat ce ajunge pe uscat, vine la tine, cu apa încă șiroind de pe hainele lui, și cere să fie plătit pentru că s-a agățat de frânghie. Ai putea să îți închipui că un astfel de om este sănătos la minte? Sau ai putea să îți imaginezi cum un cerșetor socotește ca un merit deosebit faptul că își întinde mâna pentru a primi banul pe care i-l dai?

Așa cum sunt la Tine vin,
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
Mă spală-n sângele-Ți divin;
O, Mielule, eu vin, eu vin!

De îndoieli sunt apăsător,
De ispitiri împresurat,
Slăbit de valuri mult purtat,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Așa cum sunt de rătăcit,
La Tine vin să fiu scutit,
Să fiu bogat și fericit.
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Așa cum sunt, Tu mă primești!
Păcatul nici nu-mi amintești;
Crezând Ție, mă mântuiești.
O, Mielule, eu vin, eu vin!

5

DESPRE SIGURANȚA MÂNTUIRII

Dragul meu prieten,

Tu dorești să știi dacă siguranța personală a mântuirii este necesară. Printre teologi au existat multe păreri pe această teamă. Unii scriitori, precum Marshall, Anderson, Wesley și Malan, au pus un mare accent pe siguranța personală a mântuirii ilustrată ca responsabilitate creștină.

Alții au văzut-o mai degrabă ca pe un privilegiu decât ca pe o responsabilitate. Chiar dacă noi toți trebuie să ne străduim să căpătăm siguranța, și întrucât ea poate fi obținută de toți („fiecare dintre voi”, Evrei 6:11), nu putem să negăm faptul că unii dintre cei mai buni creștini care au trăit vreodată pe pământ nu s-au bucurat de ea. Cred că am cunoscut astfel de persoane, a căror evlavie a fost pusă sub semnul întrebării mai mult de către ei înșiși decât de către alții.

Tot adevărul revelat constituie un obiect al credinței, dar siguranța mântuirii personale nu este revelată nicăieri,

și nici nu a fost revelată vreodată de Dumnezeu vreunei persoane în mod direct și individual, cu excepția tâlharului care s-a pocăit pe cruce, motiv pentru care ea nu constituie obiectul credinței mântuitoare. Acolo unde se spune „vei fi mântuit”, acea afirmație este condiționată de credința în Domnul Isus. De aceea, ea nu constituie o revelație personală, ci o afirmație condiționată. Promisiunea nu este făcută la nivel individual, ci unei clase definite de anumite trăsături. Astfel, oricine aparține acelei clase poate fi sigur de aplicarea personală a promisiunii.

În Scriptură există trei feluri de siguranță: siguranța înțelepciunii (Coloseni 2:2²), siguranța credinței (Evrei 10:22³) și siguranța nădejzii (Evrei 6:11⁴). Dintre acestea trei, siguranța înțelepciunii este pe treapta cea mai de jos, iar cea a nădejzii pe treapta cea mai de sus.

Prin siguranța *înțelepciunii* trebuie să înțelegem că este vorba despre o convingere clară, satisfăcătoare și implicită a adevărului Evangheliei, a gândirii teologice evanghelice, a realităților, doctrinelor, minunilor și profețiilor ei. Omul care are această siguranță se ridică deasupra tărâmului îndoielii, indiferent care ar fi fost lucrurile de care s-ar fi

² Coloseni 2:2 – „... pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos”.

³ Evrei 10:22 – „să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățate de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată”.

⁴ Evrei 6:11 – „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde”.

îndoit anterior. Mîntea lui se odihnește cu satisfacție în concluziile la care a ajuns. El nu este în pericolul de a fi doborât de scepticism sau de vreo erezie fatală. Cel mai mare pericol al lui de aici încolo ține de ispita formalismului. Starea minții lui este o stare a siguranței înțelepciunii. Ea are un caracter intelectual în sine.

Siguranța *credinței* merge un pas mai departe. Ea are o natură practică și experimentală. Ea primește adevărul nu doar fără îndoială, ci îl primește cu căldură. Este o credință care lucrează prin dragoste. Pot exista îndoieli legate de mîntuirea personală, prin percepții greșite, prin frica legată de nevrednicia proprie, prin depresia spirituală și uneori prin slăbiciunea trupească, dar există o convingere fermă privitoare la certitudinea mîntuirii pentru toți cei care se alipesc de Domnul Isus Hristos, alături de o dorință și disponibilitate de a face parte din numărul celor mîntuiți în felul acesta. Eu cred că aceasta este o trăsătură general resimțită printre creștini.

Siguranța *nădejzii* le depășește pe cele două de dinaintea ei. Ea constă dintr-o așteptare plăcută și încrezătoare a mîntuirii și a ajungerii în Rai, care este la fel de naturală pentru un om care s-a decis să facă o excursie de vară, așa încât acesta se gîndește la modalitatea în care își va petrece timpul și la felul în care poate să ajungă în locurile la care se gîndește. Această convingere nu este întemeiată pe vreun

fundament amăgitor, entuziast sau superstițios, ci pe dovezi raționale și biblice.

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:16). Edwards și alții de după el interpretează acest verset ca și cum ar face o comparație între starea noastră și descrierea harurilor creștine din Noul Testament. Cele două, descrierea și realitatea, corespund una alteia așa cum cele două mâini ale noastre sunt pereche și se potrivesc când sunt puse una lângă cealaltă. Acest lucru este cel puțin clar, inteligibil și liber de orice influență a entuziasmului sec. O astfel de comparație trebuie să facă fiecare credincios, așa încât să respingă toate sentimentele, emoțiile, bucuriile sau pornirile care nu există și nu se hrănesc din fundamentul credinței, sau care nu rezistă testului acesteia.

Eu însă cred că există lucruri mai profunde de discutat, și mă bazez în aceasta pe propriile reflecții asupra subiectului, ca și pe opiniile asemănătoare ale unor autori judicioși precum Calvin, Witsius și Hodge. O comparație asemenea celei menționate constituie o mărturie izolată, mărturia propriilor noastre conștiințe, independent de orice act direct al Duhului Sfânt. De aceea, sunt înclinat să fiu de acord cu dr. Hodge, care spunea că „există două surse deosebite ale încrederii” (v. *Commentary on Romans*), și cu Witsius, care afirma că „există, mai mult, un instinct intern, pe care cuvintele nu îl pot explica. Duhul lui Dumnezeu dă naștere

unor emoții generoase, ca și unor trăiri peste măsură de suave și unor mângâieri de neînțeles, despre care nu se poate spune că decurg de oriunde altundeva, decât dintr-o sursă divină” (*Covenants*, III, XI). Unii par să greșescă prin a limita siguranța la comparația la care s-a făcut aluzie mai de vreme, făcând astfel ca această operație să fie exclusiv intelectuală. Este necesar pentru un copil să-și testeze sentimentele filiale printr-un jurnal? Sau se așază un patriot în mod deliberat pentru a consulta un barometru civic, înainte de a se complăce în emoțiile naturale ale fericirii care îi alimentează și îi umplu inima din plin? Nu există oare un „instinct interior” care îi spune copilului că își iubește părintele și patriotului că își iubește țara, printr-un proces mult mai scurt, mult mai direct și mult mai autentic? Este religia o chestiune care ține doar de intelect, nu și de inimă?

Concluzia la care ajungem este următoarea: siguranța înțelepciunii este intelectuală, siguranța credinței este experimentală, iar siguranța nădejzii este personală. Ține de responsabilitatea noastră de a ne da toate străduințele să o obținem pe aceasta din urmă, dar de realitatea acestui privilegiu se bucură doar câteva persoane, dacă este să ne gândim în termeni comparativi. De aceea, atâta timp cât ai o credință fermă în promisiunile lui Dumnezeu și o dorință clară de a te supune voii Lui, nu trebuie să te necăjești pe tine însuși pentru faptul că nu ai parte de o siguranță exaltantă, răpitoare și neîndoielnică a mântuirii tale personale. Dă-ți toată

sârguința să o obții și roagă-te pentru creșterea credinței și a luminii, ca și pentru o porție mai mare din prezența Duhului Sfânt în viața ta.

Unii au insistat pe ceea ce este denumit „rugăciunea credinței” și au spus că trebuie să credem că vom primi lucrul pe care îl cerem. Totuși, credința nu se poate odihni decât asupra unei promisiuni, fie expresă, fie implicită. Acolo unde nu există o astfel de promisiune specială, nu putem avea niciun drept să ne bucurăm de o astfel de așteptare. Mai mult, rugăciunea credinței este o rugăciune alimentată de Duhul Sfânt și, evident, ea se va îndrepta către lucrurile care sunt în acord cu voia lui Dumnezeu. Astfel de rugăciuni, fiind încurajate de Dumnezeu însuși, vor căpăta răspuns cert. Totuși, nu avem niciun drept să îi dictăm ceva Celui Atotputernic, sau, asemenea brahmaniștilor, să îi atribuim simplului act al rugăciunii un fel de semi-atotputernicie. Este întotdeauna un lucru înțelept să însoțim rugăciunea cu această clauză de gardă: „dacă este după voia Ta”.

Totuși, nu încapă îndoială că noi ne rugăm prea puțin dintr-un sentiment sau dintr-o convingere că ne rugăm unui Dumnezeu care răspunde rugăciunii. Noi ne rugăm, dar neglijăm să așteptăm răspunsuri la rugăciunile noastre, așa cum struțul își pune ouăle în nisip, și le abandonează fără a se mai gândi la ele. Acest lucru demonstrează formalism și lipsa zelului. Chiar dacă trebuie să ne abținem de la orice

lucru care pare că Îi dictează lui Dumnezeu ce să facă, trebuie să fim zeloși și sinceri în cererile noastre. Nu putem să Îl onorăm mai mult decât apropiindu-ne de scaunul îndurării Sale cu așteptări înalte și cu dorințe mari. El ne îndeamnă să ne deschidem larg gurile, așa încât El să le umple: „Puneți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!” (Psalmii 131:10). Payson spunea că, dacă ar fi fost necesar pentru gloria lui Dumnezeu și spre binele lui ca să existe două lumi, le-ar fi cerut de la Dumnezeu cu cea mai mare încredere în faptul că Dumnezeu i-ar fi răspuns acelei rugăciuni.

6

DESPRE SFINȚENIE

Dragul meu prieten,

Așa cum am văzut că există două feluri de pocăință și credință, una adevărată și cealaltă insuficientă, tot așa vom descoperi că stau lucrurile în ce privește sfințenia. Există o sfințenie *relativă* și o sfințenie a *inimii*.

Sfințenia relativă constă din a separa lucruri pentru ca ele să fie folosite pentru utilizări sacre, nu pentru lucruri obișnuite. Nicio zi nu este mai sfântă decât alta, dar, după ce o zi este pusă deoparte pentru slujbe religioase, ea se deosebește de toate celelalte zile ale săptămânii. Felul în care ea este folosită face diferența în toată această chestiune. Acesta este miezul, iar restul este coaja, simpla lucrare exterioară. Atunci când citești despre veșminte sfinte, despre temple sfinte cu sanctuarele lor, trebuie să înțelegi că este vorba despre sfințenia *relativă*. Mulți greșesc prin faptul că ignoră să se informeze despre orice alt fel de sfințenie decât aceasta, iar restul oamenilor stau mulțumiți cu ritualurile și ceremoniile exterioare, cu zilele sfinte și locurile sfinte, gândindu-

se că, dacă le respectă pe acestea, și-au împlinit toată responsabilitatea și chemarea de a fi sfinți. Ei își închipuie că, dacă ar fi să moară în orice moment, un semn sfânt ar fi făcut asupra lor, și totul va fi bine. Acești oameni uită că botezul, crucile de lemn și împărtășaniile, ca acte făcute în trup, acționează numai asupra acestuia, văzut ca act material. În consecință, când sufletul este separat de trup, astfel de acte, făcute asupra trupului, nu afectează sufletul în niciun fel.

În vremurile întunecate, această superstiție a fost împinsă până la apogeu. Când un păcătos era pe punctul de a muri, prietenii acestuia aduceau în mare grabă o haină a unui călugăr bătrân, presupunând că era foarte sfântă pentru că fusese purtată de un om sfânt, și îl îmbrăcau pe bietul muribund în această haină, crezând că, prin această stratagemă, ar putea să îl înșele pe diavolul când acesta avea să vină să îi ia sufletul, și să-l facă să creadă că nu a fost un ticălos, ci un călugăr sfânt. Atât de mare era nebunia acestor oameni, încât, dacă situația era urgentă și dacă nu puteau să îl învelească în acel veșmânt, acești oameni credeau că ar fi suficient dacă măcar ar putea să îi introducă mâinile muribundului într-una dintre mâneci. Aceasta ar fi fost o cale cu adevărat foarte ușoară de a ajunge în Rai! Nici nu știm dacă este mai potrivit să suspinăm sau să râdem în fața unor astfel de exemple de slăbiciune omenească.

Ceea ce lucrurile exterioare aveau în vedere atunci când se spunea despre ele că sunt sfinte, fără de care acestea

nu ar fi decât o coajă seacă, este nimic altceva decât sfințenia interioară, reală, sfințenia inimii. Aceasta constă în eliberarea de sub stăpânirea și puterea păcatului, eliberarea de contaminarea și blestemul acestuia, de pângărirea și consecințele păcatului. Ea este manifestată printr-o dragoste față de tot ceea ce este bun, virtuos și superior din punct de vedere spiritual. Ea este o tânjire după asemănarea cu Dumnezeu cel pur, imaculat și care este dezgustat de păcat. Sfințenia de natură divină este modelul și exemplul acestei sfințenii a inimii, așa cum este oglindită în Cuvântul și Legea lui Dumnezeu, și cum poate fi observată în mod vizibil și impresionant în caracterul fără pată al binecuvântatului Răscumpărător, care a fost „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26). „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1 Petru 2:22). El nu a știut cum să păcătuiască, iar în El, ochiul Celui Atotștiutor nu a detectat nici cea mai însemnată imperfecțiune. „Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21).

Scripturile vorbesc despre sfințenie folosind un limbaj foarte categoric, iar aceasta implică necesitatea unui efort serios. Ele vorbesc despre sfințenie prin a face referire la răstignirea față de lume, la omorârea faptelor firii pământești (nu a trupului), la moartea față de păcat și la a trăi în neprihănire. Aceasta nu este o sarcină ușoară, nu este o joacă de copil, și nu seamănă deloc cu o chestiune distractivă. Ea este o cursă, un conflict, un război. Învățatul și evlaviosul Usher

a fost solicitat cândva să scrie un tratat pe tema sfințirii. După un timp de reflecție, el și-a mărturisit incapacitatea de a trata acest subiect cu toată justetea. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât creștea în mintea lui măreția și importanța sfințeniei. Spunea el, „sfințirea este acea aducere a ființei cuiva ca ardere de tot în flăcările dragostei, pe altarul lui Dumnezeu”.

În această viață, sfințirea este o lucrare graduală și parțială. Chiar dacă nu te-aș putea descuraja să umbli după sfințirea perfectă, întrucât chiar atunci când te gândești la acest lucru devii tulburat, nu voi ezita să te îndemn să te străduiești din răspuțeri să ajungi la maturitatea și rodnicia experienței creștine.

Te străduiești să ai întâietate în fața păcatului și poți observa în viața ta un anume progres în această lucrare? Poți să spui, „deplâng faptul că am avansat atât de puțin și că sunt atât de departe de ceea ce ar trebui să fiu? Plânsul meu zilnic este legat de faptul că pot vedea atât de puțin din chipul lui Dumnezeu în caracterul meu. Totuși, eu tânjesc, mă rog și mă străduiesc să fiu tot mai separat de această lume și tot mai asemănător chipului Fiului lui Dumnezeu”. Suspini tu după astfel de mărturisiri? Dumnezeu să mă ferească să îți spun un singur cuvânt care să adauge o durere inutilă sau să te îndrept către disperare și întristare mai mult decât este voia Lui. Una dintre cele mai încântătoare părți a lucrării pastorale este aceea de a-i aduce mângâiere poporului lui

Dumnezeu, de a imita discreția blândă a Aceluia care nu rupe trestia frântă și nu stinge mucul care încă mai fumează.

Chiar dacă, așadar, trebuie admis că este de dorit să îți asumi o atitudine mai fermă și un tonus mai încrezător, totuși nu te voi descuraja, ci dimpotrivă. Noi suntem chemați să credem că astfel de sentimente nu izvorăsc niciodată din ce este pământesc, ci întotdeauna din harul lui Dumnezeu. Sămânța, chiar dacă este atât de mică pe cât grăuntele de muștar, și chiar dacă este târzie în germinare și în a aduce roadă, totuși ea este o „sămânță care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23). Ea nu a fost pusă în pieptul tău printr-o mână muritoare. Perseverează, continuă să te străduiești, insistă să „crești în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18) și „nu obosi în facerea binelui, căci la vremea potrivită vei secera, dacă nu vei cădea de oboseală” (Galateni 6:9).

7

DESPRE ALEGERE

Dragul meu prieten,

Probabil că ești întrucâtva încurcat în legătură cu doctrina alegerii. Poate că te plângi că ea este o piatră de poticnire pe calea ta. De aceea, merită să acorzi puțină atenție acestui subiect.

Dumnezeu ne-a făcut agenți morali liberi. Un agent moral liber este cineva care poate să facă ce dorește. Dumnezeu ne-a înzestrat cu discernământ, judecată, conștiință și voință. Totuși, în voința noastră nu există nicio putere de autodeterminare. El ne-a creat expuși în fața forței motivațiilor morale, așa că noi decidem liber, dar în funcție de aceste motivații. Astfel, poți vedea că El ne-a creat agenți responsabili și liberi, care acționează voluntar. Însăși experiența noastră de viață atestă acest lucru. Niciun argument, oricât de subtil ar fi, nu ne poate zgudui conștientizarea acestui lucru. Fiecare puls și fiecare fibră din ființa noastră atestă că așa stau lucrurile. Fiecare păcătos știe că el păcătuiește în mod liber și pentru că vrea să păcătuiască, nu pentru că îl forțează cineva. Fiecare

creștin știe cât de liber a acționat în toate etapele convertirii sale. Propria conștiință dovedește acest lucru și stă mărturie privitoare la adevărul din versetul următor: „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13). Putem fi siguri de faptul că, în procesul de convertire, Dumnezeu nu încalcă legile naturale pe care El însuși le-a stabilit, și nu operează în inimile noastre contrar constituției lor morale. Nu putem să înțelegem atât de greșit conștiințele noastre și Cuvântul Lui.

Așadar, ai putea să întrebi - Cum poate fi alegerea compatibilă cu liberul arbitru? Cum putem să alegem noi, când alegerea ține totalmente de Dumnezeu? Unii sunt atât de încurcați de acest lucru, și au o prejudecată atât de bizară față de problema alegerii, legându-se uneori doar de simplul termen, încât nu pot fi convinși cu niciun chip să facă un pas înainte. Ei se aseamănă cu omul aflat în mijlocul râului, căruia i se aruncă o frânghie, dar care nu vrea să se atingă de ea decât dacă este satisfăcut să i se spună cum a ajuns acolo, din ce este confecționată și unde s-a născut persoana care o ține de la celălalt capăt. „Nu contează asta”, i se spune, „ești în pericol de moarte! Agață-te de frânghie!” „Nu!”, replică acesta, „nu voi face acest lucru până nu voi fi mulțumit de

răspunsurile voastre”. Răspunsul vine imediat: „Bine, dar te vei cufunda în apă și vei pieri”. Și așa se duce sub apă acel om, fără a se mai ridica vreodată.

Dumnezeu are un plan prin care El lucrează, altfel ar fi inferior în înțelepciune față de creaturile pe care El le-a făcut, nu doar față de oameni, ci și, de exemplu, față de furnici și față de castori. În ducerea la îndeplinire a acestui plan, Dumnezeu lucrează prin mijloace, așa cum ne învață în Cuvântul Său revelat. În Scriptură, găsim că se vorbește despre responsabilitatea omului și despre planul divin, și așa primim aceste lucruri. Nu le putem explica sau împăca până în punctul în care să fim satisfăcuți pe deplin. Suntem mulțumiți să le credem așa cum le descoperim acolo. Noi știm că, dacă Dumnezeu nu are nicio intenție să mântuiască pe vreunul din rasa omenească, atunci nimeni nu poate avea vreodată vreo nădejde a mântuirii. Toți vor fi pierduți, caz în care Mântuitorul, putem spune, a murit în zadar. Dar noi credem că, dacă vreunul dintre noi este mântuit, acest lucru se va datora îndurării Lui suverane, care a plănuit să ne mântuiască. Dacă vreunul este pierdut, acei oameni vor fi pierduți pentru că au continuat în păcatele lor. Nimeni dintre cei pierduți nu va ajunge la pierzare dacă nu ar fi meritat acel lucru. Nimeni nu va fi mântuit decât prin mila nemeritată a lui Dumnezeu. Aceasta este toată doctrina alegerii, predestinării sau planului divin, doctrină care îi necăjește pe atât de mulți oameni.

Cei care caricaturizează doctrina Bisericii noastre pe acest subiect se căznesc din răspuțeri să omită recunoașterea de către aceasta a „naturii cauzelor secundare, fie în mod necesar, liber sau condiționat” (Mărturisirea de Credință Westminster, 5.2), a faptului că Dumnezeu nu este în niciun fel „autorul păcatului” (5.4) și că toți cei care pier, nu pier ca o consecință a unei reprobări arbitrare, ci „din cauza păcatelor lor” (3.7). Să ignori toate aceste clarificări și apoi să faci din această doctrină o sperietoare, este un lucru extrem de nepolitic și nedrept.

Ei îți vor spune că noi predicăm că bebelușii merg în Iad, dar tu să nu crezi nici măcar o vorbă din toate acestea. Aceasta este o batjocură ticăloasă și fără sens. Eu, în numele tuturor fraților mei, dezaprob fără echivoc și resping astfel de lucruri, după cum resping orice altă pervertire aruncată asupra noastră, prin care se încearcă ilustrarea lui Dumnezeu ca un tiran. Astfel de reprezentări greșite au la origine nu doar ignoranța grosolană sau răutatea ostilă, ci pe amândouă. Respinge această obiecție imediat în mintea ta, și fă acest lucru pentru totdeauna. Nici nu merită să îți bați capul cu astfel de argumente răutăcioase. Noi credem că bebelușii care mor sunt spălați de păcatul original prin sângele lui Hristos căci, altfel, ei n-ar putea să fie părtași cântării celei noi din ceruri. Nu putem să dovedim primirea lor în ceruri pe nicio altă bază. Urmașorul epitaf frumos al lui Robinson din Anglia prezintă gândirea calviniștilor cu o corectitudine strictă:

„Necredința curajoasă pălește și moare!

Sub această piatră odihnesc patru bebeluși:

Poți spune: sunt ei pierduți sau mântuiți?

Dacă moartea vine prin păcat, ei au păcătuit, pentru că se află aici.

Dacă Raiul se capătă prin fapte, ei nu-și pot face apariția acolo.

Rațiunea omului, o, cât de depravată este!

Privește pe paginile Bibliei, căci nodul este dezlegat.

Ei au murit, căci Adam a păcătuit. Ei trăiesc, căci Isus a murit”.

De ce ar fi cineva dezgustat de doctrina planului divin? Nu este pocăința o învățătură biblică? De ce nu te pocăiești atunci? Nu este nașterea din nou o doctrină a Scripturii? De ce nu ești convertit? Nu este credința o doctrină biblică? Atunci de ce nu crezi? Dacă te pocăiești, crezi și ești convertit, poți fi sigur de mântuire, indiferent de ceea ce crezi despre alegere.

Indiferent dacă această doctrină este adevărată sau nu, tu tot trebuie să te pocăiești, să crezi și să fii convertit, altfel nu vei fi niciodată mântuit. Dacă nu crezi că inima ta este disperat de rea încât să aibă nevoie de un Dumnezeu ca să poată fi schimbată, atunci dovedește acest lucru prin a deveni de îndată creștin, altfel nu ne mai învinui când îți spunem că ai nevoie de ajutor supranatural.

Cine cunoaște ceva din hotărârile lui Dumnezeu? Singurul decret pe care El ni l-a revelat este acela care ne privește pe noi toți: „Cine va crede... va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16). Poți vedea în aceste cuvinte caracterul pe care trebuie să îl ai dacă vrei să ajungi în ceruri. Ai putea să te străduiești, așa cum spunea Nettleton, să reformulezi acest lucru în termenii cel mai ușor de înțeles pe care îi poți găsi în Scriptură, dar asta nu va schimba cu nimic responsabilitatea ta. Dacă te pocăiești cu adevărat și dacă doctrina alegerii este adevărată, atunci nu îți poate face niciun rău. Dar fie că este adevărată sau nu, responsabilitatea ta este clară. Trebuie să te pocăiești, să crezi și să fii convertit, altfel vei pieri pe veci.

Aș vrea să îți mai transmit un singur gând, ca un îndemn pe care ți-l fac de a înceta să te bazezi pe puterea ta și să strigi cu putere la Dumnezeu ca să te ajute. Întrucât trebuie să te pocăiești, altfel vei pieri, ce motiv ai avea, judecând pe baza experienței tale trecute și a succeselor tale anterioare, să presupui că te-ai pocăi vreodată dacă nu te-ar împiedica doctrina alegerii? Psalmistul spunea: „Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este!” (Psalmii 25:11). Atât de mare este vinovăția noastră, încât nu putem face nimic prin noi înșine pentru a scăpa de ea. Atât de mare este ea, încât, dacă am fi lăsați la mâna puterilor noastre, nu am avea nicio nădejde de scăpare. Atât de uriașă este vinovăția noastră, încât, dacă Dumnezeu nu Și-ar arăta îndurarea față de noi, am

fi complet pierduți! Apostolul spunea: „dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). „Nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu” - nu, ci noi L-am urât, ne-am împotrivit Lui cu toată puterea noastră. Tot ceea ce noi I-am cerut a fost, asemenea lui Efraim: „Să ne lase în pace!” Dacă pasul inițial ar fi fost dependent de noi, am fi pierit pe veci. Binecuvântat să fie Numele Lui pentru că nu ne-a lăsat în mâna abilităților și a meritelor noastre. „Noi Îl iubim”, continuă apostolul pe care tocmai ce l-am citat, „pentru că El ne-a iubit mai întâi” (1 Ioan 4:19).

8

DESPRE RUGĂCIUNE

Dragul meu prieten,

Rugăciunea fără veghere este superstiție, iar vegherea fără rugăciune este aroganță.

Roagă-te regulat, cel puțin de două ori pe zi. Nu ocoli rugăciunea pentru niciun motiv. Folosește-te de cele mai timpurii oportunități de a te ruga, adică imediat după ce te-ai sculat din pat, înainte ca lumea să aibă posibilitatea de a-ți distra gândurile. Nu neglija responsabilitatea rugăciunii de seară, când ești pe punctul de a preda ființa ta aceluia somn atât de asemănător morții, încât n-ar trebui să îți așterni capul pe pernă fără a te ruga. Colonelul Gardiner, un creștin exemplar, când a fost pe punctul de a pleca împreună cu soldații lui în asaltul de dimineață, s-a trezit mai devreme pentru a avea timp să citească Biblia și să se roage. Dacă descoperi că ești în general molatec când te retragi în patul tău, mai bine ai alege o oră mai devreme, așa încât să dedici măcar câteva minute acestei discipline spirituale când ești mai proaspăt și mai veghetor. Rugăciunile somnoroase nu se înalță prea sus.

Înainte să îngenunchezi, adu-ți aminte că mergi în prezența Dumnezeului care cercetează inimile. Ființa creată este pe punctul de a se întâlni cu Făcătorul ei, prietenul este pe punctul de a se întâlni cu marele său Prieten, cel nevoiaș cu Binefăcătorul lui și copilul cu Tatăl său. Oprește-te și încercă să îți însușești atitudinea potrivită.

Gândește-te mai dinainte ce ai de spus. Nu te grăbi să spui multe lucruri înaintea lui Dumnezeu: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:2). Vezi dacă nu cumva există o nevoie specială, mai importantă decât celelalte. Se poate întâmpla ca în acele momente să experimentezi o presiune uriașă de a păcătui. Roagă-te pentru putere. Se poate să fi păcătuțit deja, motiv pentru care în acel moment trebuie să te rogi pentru iertarea păcatului. Se poate să tânjești după mai multă sfințenie, așa încât aceea trebuie să fie povara dintâi a cererilor tale înaintea lui Dumnezeu. Se poate să simți că ești o ființă ticăloasă, că faci întotdeauna ceva greșit. Roagă-te, așadar, să ai parte de mai multă putere de la Cel Preaînalt. Se poate să existe o dorință predominantă care să îți copleșască mintea, o dorință ca prietenul tău, frațele tău, sora ta, colegul tău apropiat să fie convertiți. Adu-i pe toți aceștia pe brațele credinței, și așază-i la picioarele lui Isus. Oricare ar fi dorința predominantă, alocă-i spațiul și locul cuvenit în rugăciunile tale.

Vei descoperi că îți va fi bine ca, pentru a da unitate și direcție meditațiilor tale, ca și pentru a avea cuvinte potrivite, să citești mai întâi un pasaj al Bibliei. Acest lucru va liniști mintea ta. Dacă te simți pierdut în lucrarea rugăciunii, citește verset cu verset, și folosește Biblia într-o modalitate devoțională. Ia, de exemplu, primul Psalm, care spune: „Fericire de omul care nu se duce la sfatul celor răi” (v. 1a). Transformă-l astfel într-o rugăciune: „Doamne, fă ca să fiu astfel binecuvântat! Păzește-mă ca să nu umblu la sfatul celor răi!” „Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!” (v. 1b) – „Doamne, ajută-mă să îmi găsesc fericirea în Legea Ta!” Sau folosește-te de al doilea capitol din 1 Ioan: „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (v. 1). „Binecuvântatul meu Isus! Fii Apărătorul meu înaintea Tatălui și dă-mi iertarea pentru păcatele mele!”

Nu este necesar să particularizez mai mult. Ai înțeles ideea. Atunci aș vrea să te sfătuiesc, pentru ca să te poți echipa cu materiale suficiente și cu limbajul potrivit pentru rugăciune, nu doar să citești, ci și să memorezi pasaje lungi ale Scripturii. Le vei descoperi cu totul utile în perioade când vei fi incapabil să citești, când vei fi bolnav sau în călătorie, momente când memoria ta va sluji pe post de carte. Cartea Psalmilor ne este recomandată prin exemplu apostolic ca un manual de devoțiune. Psalmii 23, 51 și 103 sunt în mod deosebit potriviți pentru a fi bine înrădăcinați în mintea noastră.

Te poți ruga fie cu glas tare, fie în șoaptă. Totul este să îți păstrezi gândurile adunate. Rugăciunea făcută în felul acesta va avea tendința de a alunga gândurile rătăcitoare și de a-ți concentra atenția.

Străduiește-te să menții treaz duhul rugăciunii. În toate circumstanțele când treci prin încercare, fă eforturi ca mintea ta să fie întotdeauna gata să se roage. Acest lucru era avut în vedere de apostolul Pavel când a spus „rugați-vă ne-încetat”. Dacă își fac apariția ispitele pe neașteptate, strigă în interiorul tău: „Doamne, păzește-mă de păcat!” „Doamne, îndreaptă-mi pașii pe cea mai bună cale!” „Păzește-mă de mânie și de cuvintele spuse în grabă! Nu mă lăsa să îmi pierd cumpătul”. Aceasta este rugăciunea spontană, când ne trimitem cererile momentane, ca niște săgeți urgente către cer, aducând înaintea Domnului cele mai presante nevoi.

Roagă-te pentru alții! Creștinismul nu este egoist. Dacă te gândești mereu numai la tine și dacă te rogi numai pentru tine, nu te mira dacă te regăsești în întuneric jumătate din timpul tău. La vremea când Rev. Beecher din Shepherdstown, Virginia, era la Seminarul Princeton, el a căzut în mari îndoieli legate de starea lui spirituală și chiar se gândea să abandoneze lucrarea. Fiind hotărât ca, deși nu va primi răspuns pentru sine, să se roage pentru alții, el a adus cazul celor neconvertiți înaintea scaunului de îndurare al lui Dumnezeu. Din acel moment, pacea s-a întors în sufletul lui. A simți pentru alții este cel mai bun exercițiu și cea mai bună dovadă a

faptului că ești părtaș harului: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele său, rămâne în moarte” (1 Ioan 3:14). Cererea, „Vie Împărăția Ta!” precedă rugăciunea: „dă-ne nouă astăzi pâinea noastră!”

Rugăciunea este expresia dependenței. Ai văzut vreodată o mică pasăre ale cărei aripi erau rupte, cum se zbatea și încerca să zboare, dar sărmana creatură ajungea mereu să se izbească de pământ? Rugăciunea și credința sunt aripile pe care sufletele noastre se înalță deasupra lumii și merg către cer. Dacă vreuna dintre ele ratează să funcționeze normal, este ca și cum ai frânge o aripă; ne târâm, nu ne putem ridica, nu ne putem înălța către Dumnezeu. Putem ascunde greșelile noastre prin a sta nemișcați, dar dacă este necesar un zbor mai înalt, detectăm imediat starea noastră șchioapă. Prietene, aș vrea să te văd având ochi și aripi de vultur: „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31).

Rugăciunea este respirația creștinului. Trăiește lângă Cruce și lângă scaunul îndurării, și vei trăi la ușa Cerului.

9

DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ

Am fost cândva foarte uimit de o situație povestită de doi șefi de trib din Mongolia. Se pare că un misionar german îi angajase să îl ajute în elaborarea unei traduceri a Evangheliilor în limba lor. După ceva timp, aceștia au reușit să finalizeze traducerea, s-a făcut ultima corectură, și cartea a fost încheiată. Dar ei au continuat să stea acolo, serioși și tăcuți. Misionarul i-a întrebat care era cauza pentru care stăteau așa, și a fost deopotrivă surprins și încântat să îi audă pe amândoi declarându-se convertiți de adevărul conținut în binecuvântatul volum. Ei au spus: „Acasă am studiat scrierile sacre ale chinezilor, și cu cât citeam mai mult, cu atâta mai înțețoșate erau acestea. Spre deosebire de aceste scrieri, cu cât am citit mai mult Evanghelia, cu atât mai simplă și mai clară a devenit, până când, în final, era ca și cum Isus ne-ar fi vorbit prin ea!”

Aceasta este o mărturie foarte plăcută în ce privește puritatea și superioritatea Sfințelor Scripturi, lucru pe care-

I poți aștepta ca urmare a stilului natural și clar al acestora. Adevărul conținut în Biblie nu este spoit cu nimic, motiv pentru care țintește la esența lucrurilor, fără ocolișuri.

Aș putea spune multe lucruri în favoarea studierii Bibliei, dar ele sunt evidente și cred că trebuie să le fi întâlnit destul de des. Ceea ce doresc în aceste scrisori este să îți ofer câteva sfaturi clare, simple și practice, pe care foarte probabil că nu le vei găsi altundeva. Totuși, chiar dacă sunt niște sfaturi simple, ai putea găsi normal să le primești și să le consideri utile.

Primul lucru pe care ți l-aș recomanda să îl faci este să te rogi și să ceri ajutorul Duhului Sfânt în citirea și studiul Scripturii. Tocmai acest lucru este ceea ce a făcut și psalmistul evlavios: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmii 119:18). Acest scurt verset poate fi repetat cu ușurință când deschizi Biblia cea sfântă. Sunt sigur că vei recunoaște caracterul potrivit al rugăciunii față de Autorul divin al Bibliei, prin care să Îi ceri să te ajute în a înțelege ceea ce El a inspirat.

Citește cu regularitate o porțiune din Biblie în fiecare dimineață și în fiecare seară. Nu lăsa ca vreun lucru să împiedice devoțiunea ta zilnică. Încearcă să faci ca totul să se potrivească planului tău de a gestiona foarte bine timpul, așa încât să te asiguri că îți pui deoparte oportunitatea de a citi Biblia și de a te ruga. Ți s-ar părea un lucru dificil să nu iei

masa de trei ori pe zi. De aceea, ar putea oare să ți se pară prea mult să iei două mese spre folosul sufletului tău? „Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Psalmii 55:17).

Nu stabili mai dinainte un număr anume de capitole sau versete pe care să le citești în fiecare zi. Există pericolul de a ajunge în situația în care să privești la lectura Bibliei fie ca un merit personal, fie ca o sarcină de efectuat în ziua respectivă. Citește încet, cu atenție și atâta cât îți este de folos, nici mai mult, nici mai puțin.

Citește Biblia la rând. Evangheliile, Epistolele și Psalmii sunt considerate cele mai bune cărți pentru a capta atenția unei persoane ale cărei gânduri se îndreaptă pentru prima dată către religie. Totuși, pe măsură ce crești în această practică, vei descoperi că este util să citești și celelalte cărți, inclusiv pe cele istorice și profetice. Cărțile istorice ale Vechiului Testament sunt pline de învățătură. Unii citesc Vechiul Testament la rând, într-una dintre părțile zilei, și Noul Testament în cealaltă parte a zilei. Alții citesc în mod regulat la rând, de la început și până la sfârșit. Dacă citești mai întâi în Noul Testament, vei descoperi studiul ulterior al Vechiului Testament cum aruncă o lumină mai mare asupra Noului [și invers, n.tr.]. Duminica vei avea posibilitatea de a citi o parte mai mare decât în zilele săptămânii. Tot așa, în ziua Sabatului, jertfele erau duble: „În ziua Sabatului, să aduceți doi miei de un an fără cusur” (Numeri 28:9).

Străduiește-te să înțelegi ceea ce citești. Pentru aceasta, se poate să ai nevoie de un dicționar biblic bun și de un bun comentariu biblic. De exemplu, dacă citești Epistola către Romani, ai putea descoperi că îți va fi de mare folos să citești observațiile făcute de Hodge pe marginea acestei epistole, așa încât ele să te înrădăcineze bine în învățătura evanghelică. Păstrează-ți, de asemenea, inima deschisă și pentru explicațiile pe care le vei auzi de la amvon în ce privește anumite pasaje mai dificile. Orice vei citi, încearcă să capeți o idee clară asupra sensului și a legăturilor pe care acel pasaj le are cu alte pasaje și cu Biblia, în general. A citi un pasaj mai scurt, dar înțelegându-l, îți va face mult mai bine decât a citi părți mai lungi ale Bibliei, dar fără să le înțelegi.

Citește având o atitudine devoțională. Chiar dacă ar trebui să te familiarizezi cu geografia, cultura și aspectele cele mai importante ale Bibliei, trebuie să ții minte constant faptul că ai datoria de a citi Biblia cu scop devoțional. Există momente când trebuie să lași totalmente deoparte spiritul introspectiv, critic, și să citești Biblia doar cu scopul de a te închina lui Dumnezeu. Nu există niciun moment când acest obiectiv primordial ar putea fi ignorat. Aplică versetele și doctrina Bibliei în inima ta. Fă din acestea o chestiune personală, aplicând învățătura lor în viața ta. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Cuvântul lui Dumnezeu este cel care ne face sfinți. Nu uita asta! Trebuie să îți saturezi inima cu acest Cuvânt și cu atitudinea

potrivită față de el. Trebuie să îți amintești anumite pasaje pentru a te întări în lupta cu ispita. David spunea: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11). Mântuitorul nostru l-a alungat pe ispititor prin a ridica sabia aceasta a Duhului cu tot curajul în fața lui: „Este scris”, a răspuns El, „este scris!”

Nu lăsa ca vreun lucru din lumea aceasta să te împiedice să te apropii de Biblia ta nici măcar pentru o zi. Ți s-ar părea un lucru ciudat, spunea sfântul Ioan Gură de Aur, să vezi că un fierar, un zidar sau un tâmplar să își vândă uneltele, iar ceea ce ciocanul, mistria și ferăstrăul sunt pentru aceștia, Scriptura este, într-un anumit sens, pentru tine. Ea este instrumentul mântuirii tale.

Se spune că următoarele rânduri au fost scrise pe o pagină a Scripturii de către Lordul Byron:

„În această carte minunată stă
Taina tainelor.
Fericii sunt acei oameni,
Căroră Dumnezeu lor le-a dat harul,
Să citească, să învețe, să înțeleagă, să se roage,
Să se ridice și să meargă înaintea curajos!
Dar mai bine nu s-ar fi născut vreodată,
Acela care citește pentru a se îndoii sau pentru a o batjocori”.

10

DESPRE LECTURĂ

Dragul meu prieten,

Înțeleptul Solomon a făcut o remarcă foarte pertinentă atunci când a spus: „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbe 13:20). Cărțile constituie tovarăși ai vieții noastre private, și ar trebui să fim foarte atenți la felul de cărți pe care le apropiem de inimile noastre. Noi suntem înclinați adesea să ne însușim atitudinea și spiritul autorului și, pe nesimțite, să adoptăm modul lui de a gândi. Așa cum sunt cărțile și ziarele pe care le citim, așa suntem și noi. Una dintre maximele lui Goethe era că, dacă găsim o carte bună, ar trebui să citim din ea în fiecare zi.

Mulțumită industriei tipografice foarte prolifică, ne putem bucura de provizii abundente de lecturi folositoare. Acum a devenit dificil să poți face o selecție de titluri favorite. Dă-mi voie să enumăr câteva dintre titlurile care îmi vin în minte și pe care ți le recomand: *Advice to a Young Christian* (Jared Waterbury), *Anxious Inquirer* (James Alexander);

The Way of Life (Charles Hodge); *Pilgrim's Progress with Scott's notes* (John Bunyan); *Holy Living* (Taylor); *Spiritual-mindedness* (John Owen); *History of a Penitent* (Bethune); *The Rise and Progress of the Religion in the Soul* (Doddridge); *The Life of God in the Soul of Man* (Scougal); *The Saints' Everlasting Rest* (Richard Baxter); *A Practical View of Christianity* (Wilberforce); *Practical Piety și Life of St. Paul* (Hannah More); *Practical Thoughts* (Nevins); *Thoughts on Religious Experience* (Archibald Alexander); *Exercises* (Jay); *Midnight Harmonies*; *The Holy Spirit*; *Declension of Religion in the Soul* (Octavius Winslow); *Letters* (John Newton); *Life in Earnest și Mount of Olives* (Hamilton); biografiile lui Martyn, Richmond, Payson, Brainerd, McCheyne, Isabella Graham, Mary Lundie Duncan etc.⁵ Acestea, alături de multe alte cărți asemănătoare, îți vor fi de un real ajutor atât în informarea minții cât și în stimularea creșterii în har. Probabil că aș putea să adaug la cele de mai sus încă vreo câteva, chiar dacă ele țin mai degrabă de vederile doctrinare ale denominației mele, cum ar fi eseurile lui Miller pe teme precum teologia prezbiteriană și botezul, sau o lucrare mai recentă a unei doamne, realizată în trei părți, cu titlul „*Why am I a Presbyterian?*” Este bine ca noi toți să „fim totdeauna gata să îi răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

⁵ Întrucât un singur titlu din lista de cărți recomandate de autor se găsește disponibil în limba română (cel al lui Henry Scougal), le recomandăm cititorilor să consulte titluri similare disponibile gratuit în format electronic la Asociația MAGNA GRATIA, www.magna-gratia.org - n.tr.

După ce m-am angajat să sugerez cărți care îți vor fi ziditoare dacă le citești, dă-mi voie să mă refer acum în câteva cuvinte și la ceea ce nu ar trebui să citești.

Există anumite tipuri de literatură pe care le vei întâlni peste tot, cărți care sunt cunoscute cu titulatura de *lecturi ușoare*. Scott a fost Corifeul acestora, iar succesul lui a fost urmat de o mie de imitații, „într-un potop nesfârșit, slab și spălăcit”.

Te vei întâlni cu așa ceva și vei vedea că vor lua forme și haine foarte variate: romanele siropoase în două volume, nuvelele de doi bani, revistele lunare la modă și poveștile banale din ziare.

Departate de mine să manifest o atitudine fanatică și să interzic orice fel de ficțiune, atâta vreme cât putem vedea că Hristos a folosit povești cu scopul de a ne învăța realități spirituale, sau să îi refuz unei minți obosite câteva clipe de recreație rațională sau inocentă. Totuși, dă-mi voie să-ți spun că, asemenea unor medicamente din farmacie, acest fel de lecturi necesită o mare atenție. Mai bine să greșești ferindu-te de ele sau având legături minime cu așa ceva, decât să îți însușești prea mult din influența lor. Cunosc o domnișoară care și-a distrus toate simțurile prin a devora romane și nuvele atât de multe, încât ajungea să citească până la o sută de astfel de cărți pe an. Când a ajuns pe patul de moarte, într-o situație îngrozitoare, se plângea că și-a epuizat rezerva de simțăminte. „Mă duc”, spunea ea,

pe când își freca cu agitație mâinile și părul despletit, „mă duc, fără vreo rază de speranță”.

Există unele cărți, precum *Wandering Jew* și *Mysteries of Paris* (Sue), despre care nu îmi este rușine să mărturisesc că le cunosc doar ca urmare a reputației lor, dar ea îmi este suficientă. Dacă va trebui să dăm socoteală în Ziua Judecății pentru fiecare cuvânt nefolositor pe care l-am rostit, ce se va face cu acele cuvinte nefolositoare pe care le citim? Mai mult, ce se va întâmpla cu lucrurile cu adevărat condamnabile? Poveștile lui Edgeworth sunt probabil printre cele mai bune, însă am auzit mărturia unor oameni evlavioși precum Robert Hall, care spunea că a trebuit să treacă destul timp până a scăpat de efectul dăunător pe care acestea le-au avut asupra evlaviei personale. Motivul este evident – nu există nimic spiritual în ele.

Lectura nuvelilor, a poeziilor ușuratece și a distracțiilor teatrale ar trebui să fie alungată din viețile tuturor celor care doresc să cultive aceea gândire spirituală care este viață și pace – viață pentru suflet și pace pentru conștiință. Niciunul n-ar trebui să denunțe o astfel de atitudine ca și cum ar fi puritană sau îngustă. De altfel, cele mai grele acuzații asupra creațiilor de acest fel vin chiar de la autorii unor astfel de cărți.

Goldsmith, el însuși un scriitor popular și un actor care a pus în scenă propriile opere, a dat următorul sfat în legătură cu educația nepotului său: „Mai presus de orice, nu-ți

lăsa niciodată fiul să se atingă de vreo nuvelă sau vreun roman. Cât de amăgitoare, cât de distructive sunt aceste lucruri pentru sufletul lui! Ele îl învață pe cel tânăr să alerge după frumusețea și fericirea care n-au existat niciodată. Îl învață să disprețuiască puținul bine pe care soarta ni l-a dat, așteptând de la viață mai mult decât i-a dat vreunui om până acum. În general, ascultă de sfatul unui om care a văzut lumea și care a studiat-o mai mult prin experiență decât în teorie – ascultă la sfatul meu, îți spun, căci astfel de cărți ne învață prea puține lucruri folositoare despre această lume”.

Adaugă la această mărturie realitatea faptului că Moore le-a interzis propriilor fiice să citească lecturile sale, și că actorul Macready nu le-a permis niciodată copiilor săi să frecventeze sau chiar să vadă interiorul unei săli de teatru. Nu sunt oare acești oameni unii care vorbesc cu suficientă autoritate?

Totuși, noi nu rămânem doar la lucruri teoretice și la mărturiile unor oameni din lume. Piesa de teatru a lui Schiller, intitulată *Hoții*, i-a ispitit pe atât de mulți tineri să o pună în scenă în viața de zi cu zi, încât guvernul a trebuit să interzică reprezentațiile ei. Dintr-un motiv asemănător, opera *Cerșetorul* de Gay a ajuns interzisă de guvernul britanic. Până și autoritățile din China și-au manifestat dezacordul față de piesele de teatru, pentru că acestea manifestau tendința de a-i face pe spectatori să se înroleze în rândul infrac-

torilor. Courvoisier, care și-a ucis stăpânul, fusese un admirator al lui Paul Clifford. Lovet, care a fost executat la Louisville, l-a imitat pe Jack Sheppard. Sărmanul Spencer, care a sfârșit spânzurat de gard, și-a învățat lecțiile din *Manualul Piraților*. Greșelile nefericitei femei care a jucat în tragedia lui Richmond, reprezentație care s-a terminat cu falimentul ei și cu moartea iubitului acesteia, își aveau originea în pasiunea tatălui ei pentru romanele francezilor.

Un creștin se bucură de prezența lui Dumnezeu și trebuie să se ridice deasupra distracțiilor vulgare, gustând o pace pe care lumea aceasta nici nu i-o poate da, nici nu i-o poate lua.

11

DESPRE FACEREA DE BINE

Dragul meu prieten,

Ce te-a trimis Dumnezeu să faci aici? Ce găsește El plăcere să faci? Care a fost scopul întregii vieți a Mântuitorului pe care tu Îl iubești?

Poți face bine prin a fi bun. Exemplul este mult mai puternic decât forța argumentului. Fii corect. Fii conștiințios. Multe persoane nepăsătoare, chiar dacă sunt bine intenționate, sunt niște triste pietre de poticnire pentru ceilalți. Fii respectuos față de părinții tăi și față de bătrâni. Fii o persoană blândă. Astfel, toți te vor iubi și, mai mult, din acest motiv, vor iubi și credința ta.

Poți face bine prin a fi blând și binevoitor. Dacă cineva este bolnav sau sărac, fie rudă, fie prieten, poți să îi trimiți mici delicatese, să stai la căpătâiul lui în timpul nopții și, dacă îl vizitezi, vorbește-i cu dragoste. Am fost tulburat să văd oameni intrând în casele celor bolnavi și spunându-le celor neputincioși despre toți bolnavii și morții din sat. Astfel

de persoane sunt niște crainici ambulanți ai morții. Este foarte important să știi cum să te îngrijești de cel bolnav. Ar trebui să îi găsești pe cei săraci și să îi ajuți, în special prin a le da de lucru. Nu trebuie doar să îți oferi ajutorul financiar către organizațiile de binefacere, ci și să ai propria ta pușculiță pentru facerea de bine și dărnicie: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‚Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:15-16).

Poți să lași, ici și colo, câte un cuvânt în favoarea credinței. Nu trebuie să fii exagerat. Nu trebuie să fii nici formalist. Dacă îți implicii inima, totul va veni ușor și natural, astfel încât o simplă vorbă va avea un efect profund. Ceea ce spui trebuie să fie bine gândit, spus la timpul potrivit, și, dacă este ceva care privește viața privată, asigură-te că nu este nimeni prin preajmă. Majorității persoanelor le este rușine să li se vorbească în fața martorilor, chiar și în fața unui copil. Mândria îi copleșește imediat. Ai putea pur și simplu să spui, „îmi doresc să fi fost și tu creștin, căci ți-ar fi fost mult mai ușor”. Sau poți să spui, „mi-aș fi dorit să citești Biblia mai mult, sunt sigur că ți-ar fi fost de folos în această încercare”. Cât de bun este un cuvânt spus la vremea potrivită!

Poți să le scrii prietenilor tăi. Fă-ți introducerea printr-o frază sau două care, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, să

le trezească atenția. Cunosco o situație a unei convertiri remarcabile care a rezultat dintr-o scrisoare a lui Alexander, iar cel care a devenit creștin este acum misionar în Insulele Sandwich. O altă situație pe care aș putea să o menționez este circumstanța unei scrisori trimisă de un tânăr care tocmai se întorsese la Dumnezeu, așa că a găsit de cuviință să îi scrie prietenului său, care se găsea pe punctul de a se duce la operă. Tânărul care a primit scrisoarea a trebuit să întârzie puțin pentru a o citi, dar, pentru el, n-a mai existat nicio operă de văzut în acea seară. Pogorându-se pe genunchi, el a implorat din partea lui Dumnezeu iertarea pentru păcatele sale.

Ai putea să împrumuți sau să oferi cadou cărți religioase sănătoase. Probabil că o bună strategie este să le împrumuți, căci oamenilor le-ar fi rușine să returneze o carte fără s-o citească și, pe deasupra, acea carte poate trece prin mai multe mâini în felul acesta.

Ar trebui să îți convingi prietenii să meargă la biserică sau la întâlniri religioase, astfel încât să ai o influență bună asupra lor. Aceasta este o responsabilitate mult prea neglijată în zilele noastre.

Ar trebui să vezi dacă nu cumva poți să predai la școala duminicală sau să te implici într-o acțiune asemănătoare prin care poți fi util cauzei lui Dumnezeu. Am întrebat-o cândva pe o învățătoare veterană de la școala duminicală,

dorind să aflu ce succes avusese. Mi-a spus că la școala ei duminicală au fost formați în primii pași ai credinței 31 de elevi, dintre care 30 au ajuns teologi care slujeau Bisericii, iar celălalt nu a putut sluji pentru că tatăl lui l-a împiedicat să se alătore bisericii. O clasă de 30 de oameni, și toți evlavioși! Ce încurajare pentru învățătorii credincioși de școală duminicală!

Amintește-ți de cei din casa ta. Mult prea adesea uităm că și aceștia au suflele. Trebuie să îi înveți cu răbdare și discernământ. Păstrează-le interesul treaz în privința credinței. Secretul succesului este să îi hrănești cu doze mici, dar repetate. Ei trebuie hrăniți, nu ghiftuiți. Același sfat se aplică fraților sau surorilor mai mici. Nu trebuie să manifesti nicio dată față de ei un umor stricat.

A folosi bine oportunitățile este o responsabilitate a creștinului. „Oportunitățile noastre de a face bine”, spunea Cotton Mather, „sunt talanții noștri”. Cred că ți-ar face bine să citești eseul lui pe tema facerii de bine. Dr. Franklin a recunoscut că el însuși a fost puternic influențat de acesta. Și cartea lui Abbott, intitulată „*Way to Do Good*”, te va răsplăti din plin dacă o vei folosi. Atunci când vei privi în viața lui Henry Martyn, îl vei descoperi adeseori cum își reproșa că nu a luat cu el o broșură atunci când se plimba pe malul râului, și că nu s-a folosit de anumite ocazii în care putea să le vorbească păgânilor despre Dumnezeu. Păcatele noastre de omisiune ar trebui să ne tulbure mai mult decât o fac. L-am

vizitat cândva pe un oficial aflat pe patul de moarte, un om care fusese foarte important în instituțiile țării sale. Atunci când am încercat să îi prezint încurajările care abundă în Scriptură, el m-a întrerupt cu următoarea exclamație: „O, dar ce mă fac cu păcatele mele de omisiune? Ce să fac cu acestea?” Iată povara care atârna greu asupra sufletului său. Cât de eliberată se va simți conștiința ta când știi că ți-ai făcut datoria! Până și împărații te-ar putea invidia pentru fericirea ta.

12

DESPRE EXCLUSIVITATEA LUI ISUS HRISTOS

Dragul meu prieten,

Asemenea ucenicilor aflați pe muntele sfânt, ar trebui să privești înaintea ta prin lentilele „doar Isus”.

În predicarea lor, slujitorii Cuvântului ar trebui să prezinte mesajul „doar Isus”. Totuși, ai putea spune: „Ce am eu de-a face cu asta? Eu sunt un simplu creștin, nu sunt predicator”. O, ai mult de-a face cu acest lucru. Dacă slujitorii bisericii ar ajunge să predice rece, sec, neziditor și cu nepăsare; dacă ei s-ar apuca să vorbească mai degrabă despre politică, etică sau alte lucruri, după gustul lor; dacă ar transforma casa lui Dumnezeu într-un fel de forum de discuții sau într-o sală de operă de duminică și nu le-ar mai conduce mințile și inimile enoriașilor lor către Isus Hristos și către mântuirea Lui, pot să te întreb – al cui suflet va avea de suferit?

De aceea, te avertizez și te îndemn să îi păstrezi pe slujitorii lui Hristos în inima și în rugăciunile tale, spre binele

tău și spre bunăstarea spirituală veșnică a ta și a tuturor celorlalți enoriași.

În lucrarea de răscumpărare, trebuie să vezi totul în termenii „doar Isus”. Păcătoșii se pot ascunde foarte bine în spatele unor versiuni pervertite ale doctrinelor depravării totale și suveranității lui Dumnezeu. Ei spun că trebuie să aștepte momentul hotărât de Dumnezeu. Ei pretind că se folosesc de mijloacele harului, că se roagă să primească o inimă nouă, că încearcă să se pocăiască și că se bazează sau imită experiența altor persoane. Ei se încred în rugăciunile unor rude evlavioase, a unei credincioase bunici Lois sau a unei devotate mame Eunice. Ei citesc Biblia și cărți bune, și cred că sunt pe o cale foarte bună. Ei se depărtează de anumite păcate, asemenea lui Irod, și ascultă cu plăcere predicile. Ei trag nădejde că, dacă vor face tot ceea ce le stă în putință într-o astfel de atitudine, Dumnezeu le va trece cu vederea restul. Ei se agață de orice pentru a fugi de responsabilitatea imediată și directă de a se supune lui Dumnezeu, de a-L primi pe Hristos și de a ceda în fața influențelor potrivite ale Evangheliei.

Uneori, astfel de oameni așază emoțiile pe care le experimentează în locul lui Hristos. Ei își imaginează că nu „sunt suficient” și că, dacă ar putea cumva să aibă emoții cum au alții, vor atinge astfel acel punct precis în care Dumnezeu ar putea găsi nimerit să îi binecuvânteze. Lucrurile acestea sunt cu totul diferite de sensul ispășirii făcută de

Domnul Isus Hristos. Ele nu sunt altceva decât stimularea anumitor emoții până la un apogeu închipt, așa încât cei care le experimentează să se simtă apoi vrednici să participe la Cina Domnului.

Alții comit greșeala de a-și dori mângâierea creștină, dar fără Hristos. Ei nu tânjesc „doar după Isus”, ci după binecuvântările diverse pe care Isus le are în cămărilor Sale și, în tot acest timp, ei au rețineri evidente de a-L primi ca Mântuitorul lor, în condițiile Lui. Ce i-ar spune o tânără acelui curtenitor care ar veni la ea și i-ar mărturisi că o dorește doar pentru averile ei?

Fii întotdeauna rușinat de egoismul care se manifestă prin a-L dori pe Isus doar pentru comorile Lui, nu pentru ceea ce este El - Isus, cea mai minunată și mai adorabilă Ființă din Univers; Isus, Cel care merită să fie iubit chiar și dacă ar veni în întâmpinarea noastră cu ambele mâini goale. Dacă nu ai parte de mângâiere atât de repede pe cât te-ai așteptat, te vei lepăda oare de El și de gândurile serioase cu privire la El și vei spune oare - „nu merită să mai încerc”? În timp ce tu te văicărești că te-ai bucura mult de religie dacă ai avea parte de mângâieri, mai bine te-ai întreba unde este conștientizarea vinovăției tale. Încetează să privești la tine ca la un sărman suferind peste care a căzut necazul pe neașteptate. Mai degrabă privește-te ca un păcătos condamnat pe drept. Privește la Hristos care are iertarea ta în mâinile Lui, aleargă la El, nu pune niciun fel de condiții, ia jugul Lui și

poartă sarcina Sa. Aceasta este responsabilitatea urgentă a momentului pentru tine.

Tot așa, în sacramentele⁶ Bisericii, ar trebui să Îl vezi „doar pe Isus”. Datoria noastră este să citim, să ne rugăm, să mergem la biserică, să primim sacramentele, să ne folosim de slujirea predicatorilor lui Hristos, însă ar trebui să evităm să depindem de folosirea acestor mijloace ale harului ca și cum ele ar fi aducătoare de merite pentru noi. La fel cum altarul simplu de piatră nu putea fi făcut din pietre cioplite, pentru a nu-l contamina (Exod 20:25), lucrarea lui Hristos este completă în ea însăși, așa încât noi nu putem adăuga nimic la ea și nu o putem îmbunătăți cu nimic. El a făcut totul. Nu a rămas nimic de făcut de către noi, decât să primim beneficiile meritelor Lui, ale mijlocirii Lui, cu o credință simplă, ca de copil.

Există o tendință manifestată în zilele noastre de a-i permite religiei să degeneze în formalism. Nici măcar simplitatea formelor nu pot sluji ca un bun instrument de apărare împotriva acestui pericol. Aceste forme religioase devin tot mai seci și stereotipe, iar inima se osifică sub constrângerile strâmte ale acestora. Natura omului este mereu expusă ispitei de a pune ceva făcut de mâna lui în locul lui Hristos, și astfel să depindă de ceva meritoriu, sacramental sau sacerdotal, uitând că „nimeni nu poate pune o altă temelie

⁶ Autorul face referire la rânduielile lăsate de Hristos Bisericii Sale, anume Botezul și Cina Domnului. – n.tr.

decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Corintheni 3:11). Nici măcar intervenția preoțească nu este admisă între Dumnezeu și sufletul omului: „Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3:11).

„Doar Isus” trebuie să fie viața umblării noastre practice în responsabilitățile credinței. „A trăi este Hristos” (Filipeni 1:21). Puterea noastră vine de la El, iar dragostea pentru El este motivația supremă a tuturor acțiunilor noastre. Până și în lucrurile obișnuite ale vieții ajungem să fim conduși de această nouă motivație. Soțul este capul soției pentru că Hristos este Capul Bisericii Lui. Soții au datoria să-și iubească soțiile așa cum Hristos a iubit Biserica. Copiii trebuie să își asculte părinții în Domnul, iar părinții să îi crească pe aceștia în învățătura și mustrarea Lui. Slujitorii și angajații sunt chemați să fie mai întâi de toate slujitorii lui Hristos, iar stăpânii și superiorii să își amintească de faptul că și ei au un Stăpân în ceruri. Bisericile trebuie să îi prețuiască pe cei care sunt puși peste ele în Domnul, iar aceștia sunt chemați să fie slujitorii bisericilor de dragul lui Isus. Poți vedea astfel că Hristos este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul chiar și în îndatoririle și responsabilitățile noastre religioase.

Și în necazurile noastre ar trebui să apelăm „doar la Isus”. Asemenea ucenicilor lui Ioan Botezătorul, dacă suntem lipsiți de necesitățile și confortul nostru, ar trebui să ne punem sub protecția crucii și să mergem și să „Îi spunem lui Isus”. El ne va șopti, „Nu te teme, Eu sunt”. Petru L-a văzut

pe Domnul lui umblând pe apă, și s-a aruncat în mare pentru a merge la El. Dar când a văzut că valurile îl izbeau și când sunetul lor i-a ajuns la urechi, el s-a gândit doar la pericolul din jurul lui și a uitat să privească la Mântuitorul. De aceea, în acel moment, a început să se scufunde. Apoi, alarmat de situația în care se găsea, a privit din nou la Hristos și, cu disperarea unui om pe punctul de a se îneca, a strigat: „Doamne, scapă-mă, că pier!” Hristos i-a întins mâna și l-a ridicat, muștrându-l pentru mica lui credință. În clipa când a privit la Hristos, Petru s-a ridicat din nou deasupra valurilor.

Tot astfel, în ultimele clipe ale vieților noastre ar trebui să Îl vedem „doar pe Isus”. Acele momente nu sunt potrivite pentru speculații ingenioase, pentru deosebiri subtile și pentru argumente elaborate. Ceea ce muribundul are nevoie în acele clipe este odihna credinței. El trebuie să fie în măsură să spună asemenea lui Ștefan, „Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Faptele Apostolilor 7:59). El vrea să simtă brațele veșnice cum îl susțin și să stea așezat ferm pe promisiunile lui Dumnezeu.

„Isus poate face patul morții
Să fie moale ca o pernă,
În timp ce-mi așez capul la pieptul Lui,
Și-mi dau sufletul suav acolo”.

„Doar Isus” ar trebui să fie tema predominantă a meditațiilor noastre privitoare la Rai. Vom „părăsi trupul

acesta, ca să fim acasă la Domnul” (2 Corinteni 5:8). Acolo, Mielul glorificat ocupă „mijlocul scaunului de domnie”. Cei ce vor locui în țara veșniciei vor fi uimiți să constate că nu va exista niciun soare în ea, căci Mielul o va lumina. Acolo nu va fi niciun templu, căci Dumnezeu, Domnul atotputernic și Mielul sunt templul. Râul vieții va izvorî și va fi alimentat din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. Dacă Isus ar lipsi, Paradisul ar fi lipsit de splendoarea lui, harfele lui ar cânta în zadar, iar aromele lui puternice și-ar pierde din dulceață. În viață, în moarte, pe pământ și în ceruri, dorința inimii creștinului este Isus și „doar Isus”.

Numai Isus le poate face bine păcătoșilor neputincioși.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *“Fără plată ați primit, fără plată să dați”.*

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!